

Denne fil er downloadet fra
Danmarks Tekniske Kulturarv
www.tekniskkulturarv.dk

Danmarks Tekniske Kulturarv drives af DTU Bibliotek og indeholder scannede bøger og fotografier fra bibliotekets historiske samling.

Rettigheder

Du kan læse mere om, hvordan du må bruge filen, på
www.tekniskkulturarv.dk/about

Er du i tvivl om brug af værker, bøger, fotografier og tekster fra siden, er du velkommen til at sende en mail til *tekniskkulturarv@dtu.dk*

Commissions-Betænkning
angaaende
Forslag til Lov
om Patenter.

INDUSTRI-
FORENINGEN.

3343.

3343.

ge

347.77 (489) Komu

[1890]

Kommissions-Betænkning

angaaende

Forflag til Lov om Patenter.

DANMARKS TEKNISKE BIBLIOTEK

[1890]

Til

Indenrigsministeriet.

Ved Ministeriets Skrivelse af 18de December 1888 nedsattes en Kommission, bestaaende af Undertegnede: daværende Direktør for den Kgl. grønlandske Handel, nu Departementschef i Indenrigsministeriet H. Hørring som Kommissionens Formand, daværende Næstformand i Industriforeningen i Kjøbenhavn, Fabrikant, Cand. polyt. P. Hansen, Docent Borch og Docent Aug. Thomsen, begge Medlemmer af den polytekniske Læreanstalts Betænkningssubvalg for Patentsager, fhv. Patentagent, Cand. Fr. Wolff samt Indenrigsministerens Sekretær, Cand. jur. F. de Fonquières, der tillige har fungeret som Kommissionens Sekretær — med det Hverv at udarbejde et Udkast til Lov om Patenter paa industrielle Opfindelser. Et saadant Udkast med tilhørende Motiver tillader Kommissionen sig at forelægge det høje Ministerium, idet man skal bemærke følgende.

Efter den for Tiden her i Landet gældende Ret er Meddelelsen af Eneret paa industrielle Opfindelser, som bekendt, ganske overladt til Administrationens Skøn, idet Eneret erhverves ved en af Regeringen udstedt Bevilling, uden at der er fastslaaet Regler for Afdelingen til at erholde saadan Bevilling, lige saa lidt som for Omfanget og Virkningen af Eneretten. Om der end i Praxis har uddannet sig visse Regler, som følges af Administrationen og til hvilke der ogsaa henvises i Næringsloven af 29de December 1857 § 98, ere disse Regler dog kun i ganske enkelte Retninger af en saadan Fasthed, at de afgive en virkelig Begrænsning for Bevillingsmyndighedens frie Skøn, ligesom de, da de ikke ere nærmere formulerede i Lovgivningen, heller ikke kunne tjene til fornøden Vejledning for de Private. At en saadan Ordning er utilfredsstillende og i Modstrid med Karakteren af de Retsforhold, hvorom her er Tale, har allerede længe været anerkendt. Hertil kommer, at den Ret, som hjemles ved de hidtil meddelte Eneretsbevillinger, langt fra opfylder de Fordringer, som maa stilles til en betryggende Beskyttelse af Opfinderens Interesser, og som ere fyldestgjorte i saa godt som alle fremmede Lovgivninger. Ved disse Bevillinger er der saaledes kun givet de Paagældende Eneret til Forsærdigelsen af Opfindelsens Genstand eller, saafremt Opfindelsen gaar ud paa en Fremgangsmaade, da Anvendelsen af denne, hvorimod det staar enhver frit for fra Ublandet at indføre den patenterede Genstand og her forhandle den samt benytte den i sit Erhverv.

I Samlingen 1874—75 forelagde Regeringen Rigsdagen et Forslag til Lov om Patenter paa industrielle Opfindelser, som gik ud paa Afskaffelsen af det bestaaende Bevillingssystem og Fastsættelsen af en Række udførlige Regler om Retten til at erhverve Patent og Fremgangsmaaden ved Erhvervelsen samt om Omfanget af de til Patentet knyttede

Rettigheder og Følgerne af Indgreb i Patentet. Dette Forslag naaede ikke til endelig Vedtagelse i Rigsdagen, men saavel Landstthinget som Flertallet i det af Folkethinget nedsatte Udvalg sluttede sig til Regeringen i, at Patentbeskyttelse burde bevares, og at de nærmere Regler om denne Beskyttelse burde fastslaaes ved Lov.

At et enkelt Medlem af Landsthingsudvalget blev det derimod foreslaaet, at Patentvæsenet aldeles skulde affaases, og et Forslag af et Mindretal i Folkethingsudvalget gik i det Væsentlige ud paa det samme, dog saaledes, at der skulde indstiftes en Myndighed til at prøve Værdien af fremkommende industrielle Opfindelser, og at der af Staten skulde uddeles Belønninger og Understøttelser til saadanne, hvis Opfindelser maatte anses som særdeles nyttige for Samfundet.

Det nærværende Kommission er freddet til Opfyldelsen af den det paalagte Hverv at udarbejde Udkast til en Patentlov, har man ment ganske at kunne se bort fra det Spørgsmaal, om Patentbeskyttelse overhovedet skal bibeholdes her i Landet. Vel er der endnu næppe i den videnskabelige Drøftelse tilveiebragt fuld Enighed om, hvorledes Beskyttelsen for industrielle Opfindelser theoretisk skal begrundes. De forskjellige Anskuelser, som i saa Henseende have gjort sig gældende, findes nærmere angivne i Motiverne til det tidligere Regeringsforslag, og man skal her kun bemærke, at den Opfattelse navnlig synes at vinde Raaderum, at Patentbeskyttelsen er det Bedragslag, som Samfundet yder Opfinderen imod, at han skal gjøre Offentligheden fuldt bekendt med sin Opfindelse, saaledes at denne kan komme enhver tilgode, naar Opfinderens tidsbegrænsede Eneret er ophørt. Den Usikkerhed, der har hersket om dette Punkt, har imidlertid ikke forhindret, at Erkendelsen af Patentbeskyttelsens praktiske Nødvendighed overalt har trængt sig seierlig frem, saaledes at nu al Tvivl i saa Henseende, som det ses af Udviklingen i de forskjellige Landes Lovgivninger, maa siges at være bragt til Tavshed. Man skal saaledes nævne, at medens England, Frankrig, Belgien, Østerrig, Rusland, Italien og de forenede Stater i Nordamerika allerede tidligere havde et ved Lov ordnet Patentsystem, er der, efter at Sagen sidst blev bragt frem her i Landet, i 1877 udkommet en Patentlov i Tyskland, i 1878 i Spanien, i 1884 i Sverige, i 1885 i Norge og i 1888 i Schweiz. Under disse Omstændigheder vil der formentlig ikke kunne være Tale om andet end at opretholde den i Danmark allerede i lang Tid bestaaende Patentbeskyttelse, og Opgaven maa saaledes blive at ordne og udvikle denne Beskyttelse i Tilslutning til de Hovedprincipper, som andet Steds ere anerkendte. Til Oplysning om, at der ogsaa her i Landet, trods den mangelfulde Ordning af Patentvæsenet, i ikke ganske ringe Omfang og i hvert Fald i stigende Grad har gjort sig Trang til Patentbeskyttelse gældende, skal man anføre, at medens Antallet af Eneretsbevillinger, som det oplyses i Motiverne til Regeringsforslaget af 1874, steg fra 10 i Aaret 1835 til 126 i Aaret 1873, har det i det sidste Tjemaar stillet sig saaledes:

i 1885	353
- 1886	391
- 1887	383
- 1888	420
- 1889	415

De i de forskellige Lande gældende Patentlove ere, som bekendt, byggede enten paa det rene Anmeldelses-System, ifølge hvilket Patentretten meddeles til Anmelderen uden nogen Undersøgelse af Opfindelsens Nyhed, eller paa Forundersøgelss-Systemet, der fordrer Sværkættelse af en saadan Undersøgelse forinden Patentets Meddelelse. Der har i Kommissionen været fuld Enighed om, at Danmark ved Udarbejdelsen af en ny Patentlov bør slutte sig til det sidstnævnte System allerede af den Grund, at vore Nabo-lande Norge, Sverige og Tyskland alle have gennemført dette System i deres Patent-

Lobe, hvorom vi henbise til de til Forslagets §§ 14—18 fremsatte Bemærkninger. Men med Hensyn til Spørgsmaalet om Forundersøgelsens Omfang har der imidlertid været Dissens i Kommissionen, idet Flertallet, nemlig samtlige Medlemmer med Undtagelse af Fr. Wolff, som det fremgaar af Forslagets §§ 15 og 18, jfr. Motiverne til disse Paragrafer, er af den Ansættelse, at Patentkommissionen skal være berettiget til saavel før som efter den i § 16 foreskrevne, foreløbige Bekendtgørelse om Patentansøgningen at afflaa denne, naar det er Patentkommissionen bekendt, at Opfindelsen ikke i Lovens Forstand er ny, jfr. § 3; af det ovennævnte Medlem, hvis Særvotum findes aftrykt i Betænkningens Slutning, er det derimod foreslaaet, at Patentkommissionen kun skal kunne komme ind paa en Bedømmelse af Spørgsmaalet om Opfindelsens Nyhed, for saa vidt der i Henhold til Bekendtgørelsen efter § 16 af Trediemand er fremsat Indsigelse for Patentkommissionen, gaaende ud paa, at Opfindelsen ikke er ny.

Kjøbenhavn, i September 1890.

Hugo Hørring.

Peter Hansen.

C. Borch.

Aug. Thomsen.

Fr. Wolff.

J. de Jonquières.

Forslag til Lov

om

Patenter.

I.

§ 1.

Patent meddeles saavel Indlændinge som Udlændinge paa nye Opfindelser, der ere skikede til at udnyttas i Industrien, og hvis Udøvelse ikke strider mod Lov, Sædelighed eller offentlig Orden.

Patent meddeles dog ikke paa Opfindelser, der bestaa i nye Lægemidler, Nærings- eller Hjælpsmidler eller Produkter, der fremstilles ad kemisk Vej, men derimod vel paa Opfindelser, der bestaa i nye Fremgangsmaader eller Apparater til Fremstilling af de nævnte Genstande.

§ 2.

Retten til at erholde Patent tilkommer alene Opfinderen eller den, til hvem hans Ret lovlig er overgaaet.

Søge flere Patent paa samme eller væsentlig samme Opfindelse, skal den, som først har indgivet Ansøgning, være fortrinsberettiget til at erholde Patent.

§ 3.

En Opfindelse anses ikke som ny, naar den paa den Tid, da Ansøgning om Patent indgives, allerede er bleven saaledes beskrevet i almindelig tilgængeligt trykt Skrift eller her i Landet er bleven bragt saa aabenlyst i Anvendelse, at Sagkyndige ved de derigennem vundne Oplysninger ere i Stand til at udøve Opfindelsen.

§ 4.

Patent meddeles for et Tidsrum af 15 Aar, som regnes fra Ansøgningens Indlevering (jfr. § 14).

En Patenthaver, der vil erhverve Patent paa en af ham opfunden Forandring ved den i hans Patent omhandlede Opfindelse, kan paa den nævnte Forandring søge et Tillægspatent (jfr. § 5), hvilket udløber sammen med Hovedpatentet.

Vil nogen erhverve Patent paa en af ham opfunden Forandring ved en Opfindelse, hvorpaa en anden har Patent, kan et saadant Patent (Afhængigheds-Patent) meddeles ham, saafremt den angivne Forandring er saa væsentlig, at den i og for sig kan anses som en Opfindelse. Afhængigheds-Patentet skal indeholde en udtrykkelig Henviisning til det paa Hovedopfindelsen meddelte Patent med tilføjet Bemærkning om, at Afhængigheds-Patentet ikke hjemler Indehaveren nogen Ret til Udøvelse af Hovedopfindelsen. Afhængigheds-Patent kan ogsaa, men kun under de anførte Billaar, meddeles en Patenthaver paa en af ham opfunden Forandring ved den i hans Patent omhandlede Opfindelse.

§ 5.

Ved Indleveringen af enhver Ansøgning om Patent erlægges til Patentkommissionen 20 Kr. som Afgift for Sagens Behandling.

Forinden Meddelelsen af et Patent erlægges en Afgift af 10 Kr. Er denne Afgift ikke erlagt inden Forløbet af 3 Uger, efter at Patentkommissionen har underrettet Ansøgeren om, at Patent kan meddeles, anses Ansøgningen som tilbagetaget.

I Tilfælde af, at en Ansøger godtgør at være trængende, kan Patentkommissionen frafalde Fordringen om Erlæggelsen af de ovennævnte to Afgifter.

For ethvert Patent, med Undtagelse af Tillægspatenter, erlægges fra Begyndelsen af det tredje Aar en aarlig Afgift, der for det tredje Aar udgør 20 Kr. og derefter for hvert følgende Aar stiger med 5 Kr., indtil den for det femtende Aar udgør 80 Kr. Den aarlige Afgift skal erlægges inden Begyndelsen af vedkommende Patentaar; er dette ikke sket, har Patenthaveren endnu i 3 Maaneder Afgang til at erlægge Afgiften, der i saa Tilfælde forhøjes med en Femtedel; er Afgiften ikke erlagt inden 3 Maaneder efter Patentaarets Begyndelse, bortfalder Patentet. De aarlige Afgifter kunne forudbetales for flere Aar; giver Patenthaveren derefter Afkald paa Patentet, erholder han de ikke forfaldne Aarsafgifter tilbagebetalt.

Er den aarlige Afgift ikke erlagt inden Patentaarets Begyndelse, skal Patentkommissionen, dog uden Ansvar, snarest underrette Patenthaveren derom ved anbefalet Brev.

§ 6.

Uden Patenthaverens Samtykke maa ingen i sin Bedrift eller i Erhvervs Djemed enten anvende den patenterede Fremgangsmaade eller forfærdige den patenterede Genstand; endvidere maa ingen indføre i Erhvervs Djemed fra Udlandet eller faholde eller drive Handel med den patenterede Genstand eller den ved den patenterede Fremgangsmaade fremstillede Genstand; endelig maa ingen i sin Bedrift eller i Erhvervs Djemed benytte den patenterede Genstand eller den ved den patenterede Fremgangsmaade fremstillede Genstand, medmindre Patenthaveren har bragt Genstanden i Handelen til Røbs for enhver.

Dog kunne patenterede Genstande, der ere Tilbehør til fremmede Skibe, Jærnbanevogne eller andre Befordringsmidler, som kun midlertidig opholde sig paa dansk Territorium, benyttes under saadant Ophold uden Patenthaverens Samtykke.

§ 7.

Et Patent kan ikke gøres gældende overfor den, som paa den Tid, da Ansøgningen blev indleveret, her i Landet har taget Opfindelsen i Brug eller truffet de væsentlige Foranstaltninger, som hertil ere fornødne.

§ 8.

Naar Almenvellet kræver det, kan Regeringen bestemme, at en patenteret Opfindelse uden Patenthaverens Samtykke skal kunne bruges af Staten, eller at Patentet skal bortfalde, saaledes at Opfindelsen bliver til almindelig Brug, i begge Tilfælde imod fuldstændig Erstatning til Patenthaveren, hvilken Erstatning udredes af det Offentlige og i Mangel af mindelig Overenskomst fastsættes ved Skøn af uvillige Mænd, som dertil af Retten udnævnes.

II.

§ 9.

Afgørelsen af Ansøgninger om Patent henlægges under en Patentkommission, som har Sæde i Kjøbenhavn og bestaar af mindst 6 Medlemmer. Formanden, der har fast Ansættelse, beskikkes af Kongen, de øvrige Medlemmer udnævnes af Indenrigsministeren for et Tidsrum af 5 Aar. Et af Medlemmerne skal være i Besiddelse af de Egenstaber, der udkræves til at være Medlem af Landets Overdomstole; Kommissionens andre Medlemmer skulle besidde de fornødne tekniske Kundskaber. Naar den enkelte Sags Beskaffenhed gør det ønskeligt, kan Patentkommissionen tilkalde andre Sagkyndige til at deltage i Sagens Afgørelse. Kommissionens Afgørelser udsærdiges skriftlig, ledsagede af Grunde.

Kommissionens Formand lønnes med 4,000 Kr. aarlig, der for hver 5 Aars Tjeneste forhøjes med 400 Kr. aarlig, dog at Lønnen ikke kan overstige 5,600 Kr. aarlig.

(fortsættes)

Kommissionens øvrige Medlemmer tillægges der aarlige Honorarer; de fornødne Beløb faa vel hertil som til Medhjælp og Kontorhold for Kommissionen fastsættes ved de aarlige Finantslove.

§ 10.

Patentkommissionens Medlemmer maa ikke her i Landet enten selv eller gennem andre udtage Patent paa nogen Opfindelse eller optræde som andres Fuldmægtig i Patentsager.

Naar et Medlem staar i et saadant Forhold til Parterne i en Patentsag, at han som Dommer skulde vige sit Sæde, maa han ikke deltage i Sagens Afgørelse.

§ 11.

Den, der agter at ansøge om Patent paa en Opfindelse, har til Patentkommissionen at indlevere:

1. en til Kommissionen stilet Ansøgning om Patent i to Eksemplarer;
2. Beskrivelse af Opfindelsen i to Eksemplarer;
3. naar det til Forstaaelse af Beskrivelsen er nødvendigt, endvidere Tegning, ligeledes i to Eksemplarer, samt efter Omstændighederne tillige Model, Prøve m. v.

§ 12.

Ansøgningen, der skrives paa ustemplet Papir, skal indeholde Oplysning om Ansøgerens Navn, Stilling og Bopæl samt angive Opfindelsen, saaledes som denne ønskes benævnt i Patentet. I Ansøgningen skal Ansøgeren enten erklære sig selv som Opfinder eller angive, hvem Opfinderen er; i sidste Fald skal Ansøgeren godtgøre, at Opfinderen Ret loblig er overgaaet til ham, idet de fornødne Bevisligheder vedlægges Ansøgningen.

Beskrivelsen skal være saa tydelig og fuldstændig, at Sagkyndige derefter kunne udføre eller anvende Opfindelsen. Beskrivelsen skal slutte med en bestemt Angivelse af det, som Ansøgeren anser for at være nyt og som han derfor søger beskyttet ved Patent. Tegningerne skulle være tydelige og holdbare og vise samtlige i Beskrivelsen omhandlede Enkeltheder, hvilke i Beskrivelse og Tegning skulle være betegnede med overensstemmende Bogstaver eller Tal.

Ansøgningen og dens Bilag skulle være affattede i det danske Sprog.

Vil Nogen søge Patent paa flere Opfindelser, kan Patentkommissionen fordrø, at han for hver Opfindelse indgiver særskilt Ansøgning.

§ 13.

Har Ansøgeren ikke Bopæl her i Landet, skal Ansøgningen være ledsaget af Ansøgerens Erklæring om, at en her i Landet boende Fuldmægtig skal repræsentere ham i alle Patentet vedrørende Anliggender og saaledes navnlig paa hans Vegne modtage de Søgemaal, som i Henhold til nærværende Lov maatte rejsses imod ham; den nævnte Erklæring skal være forsynet med Fuldmægtigens Paategning om, at han vedtager Fuldmagten.

§ 14.

Naar Ansøgningen er indleveret, undersøger Patentkommissionen, om Ansøgningen fyldestgør Forskrifterne i §§ 11, 12 og 13. Finder Kommissionen, at Ansøgningen i den omhandlede Henseende lider af Mangler, underretter Kommissionen Ansøgeren herom, idet Kommissionen ansetter en passende Frist, inden hvilken Manglerne skulle være afhjulpne; Kommissionen bestemmer tillige under Hensyn til Manglernes Bestaaenhed, om Ansøgningen, naar Manglerne ere afhjulpne, vedblivende skal betragtes som indleveret paa den oprindelige Indleveringsdag, eller om Ansøgningen først vil være at betragte som indleveret paa den Dag, da den indleveres i tilfredsstillende Stand.

Unblader Ansøgeren at afhjælpe Manglerne inden den af Patentkommissionen fastsatte og efter Omstændighederne forlængede Frist, afviser Patentkommissionen Ansøgningen.

§ 15.

Finder Patentkommissionen, at den i Ansøgningen omhandlede Opfindelse efter Bestemmelserne i § 1 ikke kan gøres til Genstand for Patent, eller at det er vitterligt, at den i Ansøgningen angivne Opfinder ikke er Opfinder eller at Opfindelsen ikke er ny, jfr. §§ 2 og 3, kan Patentkommissionen straks afflaa Ansøgningen.

§ 16.

Fyldestgør Ansøgningen Forstrifterne i §§ 11, 12 og 13 og Ansøgningen ikke afslaaes efter § 15, udsteder Patentkommissionen offentlig Bekendtgørelse om Ansøgningen med Angivelse af Ansøgerens Navn, Stilling og Bopæl samt Opfindelsens Benævnelse. Samtidig hermed fremlægges Ansøgningen med Bilag hos Patentkommissionen til almindeligt Eftersyn.

Bekendtgørelsen og Fremlæggelsen kan, naar Begæring derom er fremsat i Ansøgningen, udsættes indtil 3 Maaneder, efter at Patentkommissionen har underrettet Ansøgeren om, at Bekendtgørelsen kan finde Sted.

§ 17.

I Løbet af 8 Uger efter Bekendtgørelsen staar det enhver frit for til Patentkommissionen at fremkomme med Indsigelse mod Patentets Meddelelse; Indsigelsen skal fremsættes skriftlig og ledsages af Begrundelse. Over de fremkomne Indsigelser gives der Ansøgeren Lejlighed til at erklære sig.

§ 18.

Naar den i foregaaende Paragraf omhandlede Frist er udløben, afgør Patentkommissionen paa Grundlag af de ved Indsigelserne fremkomne eller af Kommissionen selv tilvejebragte Oplysninger, om Ansøgeren skal anses berettiget til at erholde det ansøgte Patent, eller om Ansøgningen skal afslaaes.

Efter at Bekendtgørelsen har fundet Sted, er Kommissionen berettiget til at indhente Erklæring fra Myndigheder, der maatte have særlig Sagkundskab angaaende den paagældende Opfindelse.

Kommissionen fatter sin Beslutning inden 16 Uger efter Bekendtgørelsen.

§ 19.

Gaar Patentkommissionens Afgørelse efter §§ 15 eller 18 Ansøgeren imod, og mener han den bygget paa urigtige Forudsætninger, kan han forlange Sagen taget under fornyet Behandling af Patentkommissionen, naar han inden 6 Uger, efter at Kommissionen har underrettet ham om Afgørelsen, til denne indgiver Begæring derom, ledsaget af nærmere Forklaring.

Den Afgørelse, Patentkommissionen herefter træffer, kan Ansøgeren, naar han inden 4 Uger, efter at Patentkommissionen har underrettet ham om samme, indgive Begæring til Indenrigsministeren, forlange undergivet Prøvelse af en særlig Kommission, bestaaende af en Formand og 4 andre, under Hensyn til den paagældende Sags Bestaafenhed, af Indenrigsministeren udnævnte Medlemmer. Samtidig med Begæringen har Ansøgeren at indbetale et Gebyr af 100 Kr., der tilbagebetales ham, saafremt Patentkommissionens Afgørelse ikke stadfæstes.

§ 20.

Er der i Henhold til §§ 18 eller 19 truffet Afgørelse om, at Patent kan meddeles, underretter Patentkommissionen Ansøgeren herom med Tilføje, at den i § 5 forestrevne Afgift af 10 Kr. vil være at indbetale inden den sammesteds forestrevne Frist. Naar Afgiften inden Fristens Udløb er betalt, udfærdiger Patentkommissionen Patentet, der maa indeholde Angivelse af, fra hvilken Dag dets Varighed bliver at regne, samt naar og med hvilke Beløb de aarlige Afgifter for Patentet forfalder.

Snarest muligt efter Patentets Udfærdigelse udsteder Patentkommissionen en Bekendtgørelse herom.

Naar Bekendtgørelse om en Ansøgning i Henhold til § 16 har fundet Sted, og Ansøgningen derefter tages tilbage eller afslaaes samt i sidst nævnte Fald den i § 19 satte Frist for Indgivelse af Begæring om Afgørelsens yderligere Prøvelse er udløben, uden at saadan Begæring er fremkommen, udstedes herom Bekendtgørelse af Patentkommissionen.

§ 21.

Over samtlige udfærdigede Patenter skal der af Patentkommissionen føres et Register, der udviser ethvert Patents Genstand, Udsiedelsesdagen og den Dag, fra hvilken dets Varighed regnes, samt Patenthaverens og eventuelt hans Fuldmægtigs Navn, Stilling og Bopæl.

Naar et Patent udløber, bortfalder eller kendes helt eller delvist ugyldigt, anmærkes dette i Patentregistret og bekendtgøres af Patentkommissionen.

Naar Anmeldelse om Overdragelse af Patent eller Forandring af Fuldmægtig indkommer til Patentkommissionen, ledsaget af de fornødne Bevisligheder, finder ligeledes herom Anmærkning i Registret og Bekendtgørelse Sted. Saa længe saadan Anmeldelse ikke er sket, kunne Søgemaal vedrørende Patentet anlægges mod den tidligere Patenthaver eller Fuldmægtig, ligesom den i § 5, sidste Stykke, forefrevne Meddelelse fra Patentkommissionen bliver at rette til disse.

Enhver har Adgang til at gøre sig bekendt saavel med Patentregistret som med de Ansøgninger og Beskrivelser m. v., som henhøre til udfærdigede Patenter.

§ 22.

De fra Patentkommissionen udgaaende Bekendtgørelser finde Sted dels i Berlingske Tidende dels i en af Kommissionen udgiven Tidende. I sidstnævnte Tidende offentliggøres tillige efterhaanden en nærmere Beskrivelse af de meddelte Patenter.

III.

§ 23.

Et Patent bortfalder:

1. naar den i § 5 forefrevne aarlige Afgift ikke er erlagt inden den sammesteds forefrevne Frist;
2. naar Patenthaveren tager Bopæl udenfor Riget eller Patentet overdrages til nogen, som har Bopæl udenfor Riget, og der ikke inden 6 Uger derefter til Patentkommissionen indsendes saadan Erklæring om Fuldmægtig som i § 13 forefrevet;
3. naar den af Patenthaveren for Patentkommissionen opgivne Fuldmægtig ikke længer vil eller kan varetage Hvervet som Fuldmægtig, og Patenthaveren, efter at være varslat ved en af Patentkommissionen udstedt Bekendtgørelse, ikke inden en af Kommissionen fastsat Frist indsender Erklæring om ny Fuldmægtig.

Endvidere kan det ved Dom bestemmes, at et Patent skal anses som bortfaldet, naar Patenthaveren ikke inden 3 Aar efter Patentets Udfærdigelse har udøvet Opfindelsen her i Landet. Denne Frist skal Patentkommissionen dog paa Ansøgning af Patenthaveren kunne forlænge, naar det godtgøres, at Omstændigheder, der ikke kunne tilregnes Patenthaveren, have hindret Udøvelsen.

§ 24.

Et Patent kan ved Dom kendes helt eller delvist ugyldigt, naar det efter Bestemmelserne i §§ 1, 2 og 3 enten aldeles ikke eller kun i mindre Omfang burde have været meddelt. Sag herom kan dog kun rejses indenfor et Tidsrum af 5 Aar efter Patentets Udfærdigelse eller, saafremt den i § 23 satte Frist for Opfindelsens Udøvelse er forlænget, da inden 2 Aar efter Udløbet af den forlængede Frist.

§ 25.

Søgmaal, hvorved et Patent paaftaas kendt bortfaldet eller ugyldigt (jfr. § 23, sidste Stykke, og § 24), kunne anlægges af enhver. Saadanne Søgmaal anlægges ved den fgl. Vands-Over- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn.

Udskrift af enhver Dom, ved hvilken et Patent er kendt bortfaldet eller ugyldigt, bliver af Retten at indsende til Patentkommissionen.

IV.

§ 26.

Den, der har gjort Indgreb i de ved et Patent hjemlede Rettigheder (§ 6), er pligtig at erstatte den forurettede al ham derved forvoldt Skade; de ulovligt indførte, forfærdigede, faldholdte eller benyttede Genstande skulle derhos, saafremt den forurettede derom gør Paastand, udleveres ham mod Erlæggelse af deres Værdi eller mod Afdrag i den ham tilkommende Erstatning. Har den paagældende forsætlig gjort Indgreb i Patentretten, straffes han med Bøder paa indtil 2,000 Kr. og i Gentagelsestilfælde med Bøder paa indtil 4,000 Kr. eller Fængsel.

Naar et Patent ved Dom er kendt bortfaldet ifølge § 23, kan ingen derefter idømmes Straf eller Erstatning for Indgreb i Patentretten, naar dette er begaaet efter Udløbet af den for Opfindelsens Udøvelse satte Frist.

§ 27.

Sager, i hvilke der nedlægges Paastand om Straf i Henhold til § 26, behandles som offentlige Politisager; Paatale finder kun Sted, for saa vidt det begæres af Patenthaveren.

Saa vel Straf som Erstatning efter denne Lov bortfalder, naar Indgrebet ikke paatales inden 3 Aar, efter at det er kommet til Udførelse.

§ 28.

Vil nogen, som er sagsøgt for Indgreb i Patentretten, opnaa Frifindelse derved, at Patentet kendes bortfaldet eller ugyldigt, jfr. § 23, sidste Stykke, og § 24, og Søgsmålet ikke er anlagt ved den fgl. Lands- Over- samt Hof- og Stadsret, skal der af vedkommende Ret paa Begæring gives ham den fornødne Udsættelse til herfor at erhverve Dom.

V.

§ 29.

Denne Lov finder ingen Anvendelse paa de Patenter, der ere meddelte efter de hidtil gældende Regler. Saafremt et saadant Patent ved denne Lovs Ikrafttræden endnu er gældende, og der ikke efter Lovens er noget til Hinder for at meddele Patent paa den paagældende Opfindelse, kan Patenthaveren dog, naar han inden 3 Aar efter Lovens Ikrafttræden indleverer Ansøgning til Patentkommissionen, begære sig Patent meddelt, paa hvilket Lovens Bestemmelser blive gældende. I dette Tilfælde bliver Spørgsmaalet om Opfindelsens Nyhed (§ 3) at afgøre efter Forholdet paa det Tidspunkt, da den oprindelige Ansøgning blev indleveret, og Patentets Varighed bliver at regne fra det ældre Patents Meddelelse; der erlægges ingen Afgift ved Ansøgningens Indlevering eller forinden Patentets Udfærdigelse, hvorimod der for Tiden efter Ansøgningens Indlevering bliver at erlægge Aarsafgift ifølge § 5, der beregnes efter det ældre Patents Udstedelsesdag.

Ansøgninger om Patent, der ere indleverede, men ikke endelig afgjorte inden Lovens Ikrafttræden, blive at behandle og Patent eventuelt at meddele efter de hidtil gældende Regler, saafremt Ansøgeren ikke inden 14 Dage efter Lovens Ikrafttræden til Indenrigsministeren indgiver skriftlig Begæring om, at Lovens Bestemmelser maa komme til Anvendelse paa Ansøgningen, og samtidig indbetaler den i § 5 for Sagens Behandling foreskrevne Afgift af 20 Kr. I saa Fald bliver Spørgsmaalet om Opfindelsens Nyhed at afgøre efter Forholdet paa det Tidspunkt, da den oprindelige Ansøgning blev indleveret, hvilket Tidspunkt ogsaa bliver afgørende for Ansøgningens Forhold til andre Ansøgninger, hvorimod iøvrigt Ansøgningen betragtes som indleveret ved den nævnte Begæringss Indgivelse til Indenrigsministeren.

§ 30.

Naar en Opfindelse er fremstillet paa en international Udstilling her i Landet, der er anerkendt som saadan af Indenrigsministeren, skal Opfinderen være berettiget til, naar han indleverer Ansøgning til Patentkommissionen inden 6 Maaneder efter Opfindelsens

Fremstilling paa Udstillingen, at erholde Patent uden Hensyn til, om Opfindelsen i Løbet af dette Tidsrum er bleven saaledes bestrepen eller bragt i Anvendelse, at den efter § 3 ikke længer kan anses som ny. Ved kongelig Anordning skal det kunne bestemmes, at det samme skal gælde med Hensyn til Opfindelser, som fremstilles paa internationale Udstillinger i en fremmed Stat, der ere anerkendte af vedkommende Stats Regering.

Endvidere skal der ved kongelig Anordning kunne bestemmes dels, at den Opfinder, der i en fremmed Stat har indleveret Ansøgning om Patent paa en Opfindelse, naar han inden 7 Maaneder derefter indleverer Ansøgning om Patent her i Landet paa den samme Opfindelse, skal være berettiget til at erholde saadant Patent uden Hensyn til, om Opfindelsen i Løbet af dette Tidsrum er bleven saaledes bestrepen eller bragt i Anvendelse, at den efter § 3 ikke længer kan anses som ny, dels at den saaledes her i Landet indleverede Ansøgning i Forhold til andre Ansøgninger skal anses som indleveret samtidig med Ansøgningen i den fremmede Stat.

§ 31.

De nærmere Bestemmelser om Patentkommissionens Forretningsgang, Patenters Form og Indhold samt hvad der videre er fornødent til Lovens Gennemførelse, fastsættes af Indenrigsministeren.

§ 32.

Denne Lov træder i Kraft 2 Maaneder efter dens Befendtgørelse i Lovtidenden.

1742

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Til § 1.

I Stedet for de hidtil benyttede Betegnelser „Eneret“ og „Eneretsbevilling“ har man anset det rigtigt at anvende det i adskillige fremmede Lovgivninger forekommende Udtryk „Patent“ som teknisk Benævnelse for Eneret af den her omhandlede Art.

Nogen Definition af, hvad en Opfindelse vil sige, har man, ligeledes i Overensstemmelse med fremmede Lovgivninger, ikke optaget i Lovforslaget. En saadan Definition af almindelig anerkendt Brugbarhed er endnu ikke fastslaaet af Videnskaben. En sagkyndig Kommission, som den tyfste Regering i 1886 nedsatte til Drøftelsen af Spørgsmaalet om en Revision af den tyfste Patentlov, gjorde Forsøg i forskellig Retning paa at formulere en nærmere Angivelse af, naar en Opfindelse kan siges at foreligge, men disse Forsøg opgaves. Man erkendte, at man ikke var naaet til en virkelig Løsning af Opgaven, men kun til en Omstrivning af Spørgsmaalet, idet de forskellige Definitioner, som bleve bragte i Forslag, ikke kunde undgaa at benytte Udtryk, som selv vare af relativ Betydning og saaledes igen for deres Bedkommende vilde behøve en nærmere Bestemmelse. Det bliver altsaa Patentkommissionens, eventuelt Domstolens Sag i hvert enkelt Tilfælde frit at skønne over, om de Fordringer ere opfyldte, som maa stilles til en Opfindelse. Man skal her indskrænke sig til at bemærke, at det følger af Sagens Natur, at Opfindelsen maa fremtræde i en saa bestemt angiven Skikkelse, at dens Anvendelse er mulig for enhver Sagkyndig, og at den bliver den samme, og saa naar den udøves af andre end Opfinderen. Den blotte Tanke kan saaledes ikke være Genstand for Patent; endvidere adskiller Opfindelsen sig fra Opdagelsen, idet der ved den første staves noget nyt, medens ved Opdagelsen et i Naturen forud eksisterende Forhold bliver bekendt.

En Opfindelse kan bestaa i et Produkt til almindelig Brug, i et Redskab (Maskine, Værktøj o. s. v.) til Brug ved Erhvervs virksomhed eller i en Fremgangsmaade til et Produkts Fremstilling; at ingen af disse Arter af Opfindelser er udelukket fra at patenteres efter nærværende Forslag, fremgaar af § 1, 2det Stykke, og § 6.

Som Betingelse for Patentering af en Opfindelse er opstillet, at den er skiftet til at udnyttes i Industrien.

I Fordringen om, at Opfindelsen skal være skiftet til at udnyttes, ligger, at den efter en almindelig objektiv Maalestof maa antages at kunne anvendes i Erhvervet, enten saaledes at selve Fremstillingen af Produktet kan være Genstand for et Erhverv eller at Opfindelsen kan benyttes ved Udøvelsen af et Erhverv. Formaålet med Patentbeskyttelsen er nemlig at sikre Opfinderen det økonomiske Udbytte af hans Opfindelse, og der haves derfor ikke Krav paa denne Beskyttelse for Opfindelser, om hvilke det efter en saadan almindelig Maalestof maa betragtes som givet, at de ikke kunne faa nogen Betydning i Erhvervslivet. Patentbeskyttelsen er dernæst i Overensstemmelse med andetsteds anerkjendte Grundsætninger indskrænket til Opfindelser, som kunne faae Anvendelse i Industrien. Medens saaledes vel en Genstand (Maskine, Redskab), som er bestemt til Anvendelse i Agerbrug, Skovbrug og lign., og hvis Fremstilling kan være Genstand for et industrielt Erhverv, kan patenteres, gælder dette ikke om en Fremgangsmaade til Brug i Virksomheder, som falde udenfor Industrien. Principielt set vilde der vel ikke være noget afgørende til Hinder for at udstrække Patentbeskyttelsen ogsaa til disse Virksomheder. Men alene det, at der ikke i Nabolandene findes Patentbeskyttelse paa disse Omraader, vil formentlig være tilstrækkelig Grund til heller ikke at indføre den hos os, idet man derved vilde kunne risikere at lægge Landets egne Indbyggere Hindringer i Vejen for en ligestillet Konkurrence med disse Lande. Det maa iøvrigt ogsaa antages, at man ved denne Indskrænkning kun udelukker et ringe Antal Opfindelser fra at erholde Patent.

Naar det er foreslaaet, at Patent her som andetsteds ikke skal kunne meddeles paa Opfindelser, der bestaa i nye Lægemidler, Nærings- eller Nydelsesmidler, er Grunden den store Betydning, saadanne Genstande kunne have for Samfundet i Almindelighed, hvorfor det ikke vilde være rigtigt at give den enkelte rettlige Midler i Hænde til vilkaarlig at kunne sætte Betingelser for andres Afgang til disse Genstande. Denne Betragtning kommer til Anvendelse paa ethvert Lægemiddel, hvad enten det er bestemt for Mennesker eller Dyr; „Nærings- og Nydelsesmidler“ som et samlet Begreb kan derimod kun forståas som omfattende saa-

danne Produkter, der ere bestemte til Brug for Mennesker, en Begrænsning, der ogsaa stemmer med Sagens Natur. Endvidere ere Produkter, der fremstilles ad kemisk Vej, undtagne fra at erholde Patentbeskyttelse; det samme kemiske Produkt lader sig nemlig ofte fremstille paa saa mangfoldige forskellige Maader, at en Patentering af selve Produktet vilde spærre for meget for Udviklingen, idet enhver senere opfundet, forbedret Fremgangsmaade til Produktets Fremstilling vilde være udelukket fra at komme til Anvendelse.

De i § 1, 2det Stykke, nævnte særlige Undtagelser angaa ifkun selve Produktet, men ikke nye Fremgangsmaader eller Apparater til de paagældende Produkters Fremstilling. Patentering af saadanne Fremgangsmaader eller Apparater hindrer ikke andre i at fremstille Produktet ad anden Vej, og de ovenanførte Grunde finde derfor ikke her Anvendelse.

Til § 2.

Retten til at erholde Patent er en Opfinderen tilkommende Formueret, der kan gøres til Genstand for Overdragelse i levende Live, ligesom den ved Opfinderens Død gaar over til hans Enke og Arvinger efter Lovgivningens almindelige Regler. Har Opfinderen overdraget sin Ret til at erholde Patent til en Tredjemand, maa denne godtgøre sin Adkomst for at kunne gøre Paastand paa Patentets Meddelelse; begærer Opfinderen derimod Patentet udstedt for sig og Tredjemand i Forening, vil der ikke behøves yderligere Bevis for den stedfundne Overdragelse end Opfinderens egen Erklæring i Ansøgningen.

Det fremgaar af Lovens efterfølgende Bestemmelser, at den, der søger Patent og i Ansøgningen erklærer sig (eller sin Hjemmelsmand) for Opfinder, anses for Opfinder, indtil Urigtigheden heraf er godtgjort. Saa fremt Patentkommissionen anser det utvivlsomt, at Ansøgeren ikke er Opfinder, afflaas Ansøgningen; erholder han Patentet og det først senere under Retssag mod Patenthaveren godtgøres, at han ikke er Opfinder, vil Patentet være at erklære for ugyldigt.

Der bør i Lovens ikke sættes Bestemmelse for Sammenstød mellem flere Opfindere, der paa samme Tid søge Patent. Et saadant Tilfælde kan let tænkes at forekomme og navnlig da, naar Spørgsmaalet er om flere Opfindelser, der vel ikke ere nøjagtig ens, men dog ere hverandre saa væsentlig lige, at de maa betragtes som samme Opfindelse. Naar saaledes to eller flere Opfindere af samme eller væsentlig samme Opfindelse kon-

furrere med hinanden, bør der formentlig ikke tages Hensyn til, hvem af dem der først har gjort Opfindelsen — dette lader sig nemlig vanskelig oplyse, da en Opfindelse som Regel er Resultatet af en gennem længere Tid fortsat Virksomhed —, men derimod bør den, der først har søgt Beskyttelse for Opfindelsen, have Fortrinsret. Heraf følger da, at naar flere have søgt om Patent paa samme Opfindelse, maa Ansøger Nr. 2 for at erholde Patent godtgøre, at Ansøger Nr. 1 ikke er Opfinder; skal Ansøger Nr. 3 erholde Patent, maa han godtgøre, at hverken Ansøger Nr. 1 eller 2 er Opfinder, o. s. v.

Til § 3.

I § 1 er bestemt, at Patent meddeles paa nye Opfindelser. Det er nu klart, at der allerede i selve Begrebet om en Opfindelse ligger Fordringen om Frembringelsen af noget nyt, det vil sige noget fra det hidtil bekendte forskelligt, og det vil altsaa ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt en Opfindelse foreligger, være at afveje, om der i denne Forstand er frembragt noget i tilstrækkelig Grad nyt. Naar det i nærværende Forslag som i fremmede Patentlove yderligere er fordret, at Opfindelsen skal være ny, er Betydningen den, at den i og for sig virkelige Opfindelse ikke forinden Ansøgningens Indgivelse maa være bleven saaledes bekendt, at den er bleven Almenhedens Eje, thi i saa Fald har Samfundet Krav paa, at det ikke atter berøves Afgangen til at benytte Opfindelsen. § 3, der er affattet i Overensstemmelse med den tilsvarende Bestemmelse i den tyske Lov, angiver, under hvilke Omstændigheder en Opfindelse saaledes skal have tabt sin Nyhed, nemlig naar den i almindelig tilgængeligt trykt Skrift, ligegyldigt om dette er udkommet i Indland eller Udland, er bleven saaledes bestreven eller her i Landet er bleven bragt saa aabenlyst i Anvendelse, at Sagtyndige derved ere satte i Stand til at udøve Opfindelsen. Naar Opfindelsen vel er aabenlyst udøvet i Udlandet, men ikke her i Landet, og den ikke tilige er bestreven i trykt Skrift, synes der ikke at være Grund til at betragte den som saa bekendt, at dens Nyhed her i Landet er ophørt, og man har derfor ikke fulgt f. Eks. den norske Patentlov i at medtage som Udelukkelsesgrund Udøvelse udenfor Riget.

At Opfindelsen er bleven bekendt paa anden Maade end den i § 3 udtrykkelig nævnte, kan ikke komme i Betragtning.

Til § 4.

Patentets Varighed er foreslaaet til 15 Aar fra Ansøgningens Indlevering at regne,

hvilket er det samme Tidsrum, som er gældende efter de fleste fremmede Lovgivninger. De hidtil her i Landet meddelte Eneretsbevillinger medføre kun Beskyttelse fra Bevillingens Udfærdigelse af regne. En saadan Regel vilde imidlertid være uforenelig med det i nærværende Forslag adopterede System, hvorefter der forinden Patentets Meddelelse finder en offentlig Bekendtgørelse om Ansøgningen og en Fremlæggelse af Beskrivelse og Tegning Sted (§ 16). Beskyttelsen maatte da i hvert Fald indtræde samtidig med denne Bekendtgørelse, hvilket er Tilfældet i tuft Ret, men det synes naturligere og stemmende med Bestemmelserne i §§ 3 og 7 at lade Beskyttelsen indtræde allerede fra Ansøgningens Indlevering, saaledes at der efter dette Tidspunkt ikke alene ikke kan indtræffe Omstændigheder, som kunne hindre Ansøgeren i at opnå Patentet, men at han ogsaa, saafremt Patentet meddeles ham, kan paatale ethvert i Mellemtiden begaaet Indgreb; den norske og den svenske Lovs Bestemmelser ere i Overensstemmelse hermed.

Ved § 4, 2det Stykke, er der hjemlet Patenthaveren Ret til at erhverve Tillægspatent paa en ham opfundne Forandring i hans oprindelige Opfindelse; dette Patent, der er at betragte som et Tillæg til Hovedpatentet, udløber sammen med dette, og de sædvanlige Marskgebyrer betales ikke for Tillægspatentet. Som det fremgaar af Modfætningen til Paragrafens 3die Stykke, kan Hovedopfinderen erhverve et saadant Tillægspatent, selv om den angivne Forandring ikke er saa væsentlig, at den i og for sig kan anses for en Opfindelse; opfylder den opfundne Forandring derimod denne Betingelse, har han Valget imellem at erhverve et Tillægspatent og et særskilt Patent. I det Rigsdagen i 1874—75 forelagte Lovforslag om Patenter paa industrielle Opfindelser saavel som i den norske Patentlov findes optaget en Bestemmelse om, at Indehaveren af Hovedpatentet skal i en vis Tid, 2 Aar, være fortrinsberettiget til at erholde Patent paa Forandringer i eller Tillæg til Hovedopfindelsen; som Følge heraf blive de til Patentkommissionen fra enhver anden indkommende Andragender om Patent paa saadanne Forandringer berøende forsegled og tages først for til Afgørelse, naar den nævnte Frist er udløben, uden at den ældre Patenthaver har gjort Brug af sin Ret. Til at optage en saadan Bestemmelse i nærværende Forslag har man ikke fundet Grund. Er den opfundne Forandring virkelig selv en Opfindelse, som i og for sig egner sig til at patenteres, synes det at være en Ubillighed mod Opfinderen, naar denne er en anden

end den oprindelige Opfinder, at lade ham vente i 2 Aar, før han med Nytte kan indgive Ansøgning, ja endog gøre hans Afgang til at opnå Patent afhængig af, at Patenthaveren ikke inden Fristens Udløb, maaske langt senere end hin, gør den samme Opfindelse. Anmelder Hovedopfinderen selv den yderligere Opfindelse for nogen anden, nyder han efter Forslaget den Begunstigelse, at han, om han ønsker det, kan udtage det nye Patent som et Tillægspatent og saaledes spare Marskafgifterne. Er den opfundne Forandring ikke af en saadan Bestaffenhed, at den selvstændig kan patenteres, har kun Hovedopfinderen og ingen anden Ret til at erhverve Patentbeskyttelse for den, nemlig gennem et Tillægspatent, og der synes saaledes ved Forslaget at være tillagt Hovedopfinderen al den Begunstigelse, han kan have Krav paa.

Det er vel en Selvsølge, at det Patent, som kan meddeles en anden end Hovedopfinderen paa Forandringer i den oprindelige Opfindelse, og som her er benævnet Afhængighedspatent, ikke hjemler Ret til nogen Udøvelse af Hovedopfindelsen, men det er dog anset rigtigt at foreskrive, at en udtrykkelig Bemærkning herom skal optages i Afhængighedspatentet.

Til § 5.

Den efter de fleste fremmede Lovgivninger gældende Ordning, ifølge hvilken der ved Indleveringen af Ansøgning om Patent erlægges en Afgift for Sagens Behandling og derefter en stigende aarlig Afgift under Patenttiden, er ogsaa fulgt i dette Forslag. Ved denne Ordning tilfigtes der dels, at Patentmyndigheden ikke skal overvældes af orkesløse og ubegrundede Patentansøgninger, dels at Patentbeskyttelsen ikke udstrækkes over et længere Tidsrum, end den er til virkelig Nytte for Patenthaveren, saaledes at det kan betale sig for ham at erlægge Marskafgiften. At Afgiften er stigende, er en naturlig Følge af, at det Patent, der overhovedet egner sig til at bevares, vil vokse i Værdi for Patenthaveren i samme Grad, som Opfindelsen i Tidens Løb vinder Indgang.

Afgiften for Sagens Behandling er sat til 20 Kr. Forinden Patentets Udfærdigelse erlægges der derhos et Beløb af 10 Kr. Disse to Afgiftsbeløb skal Patentkommissionen dog i Trangstilsælde kunne eftergive. Den senere Marskafgift er sat til 20 Kr. for det tredje Aar og derpaa hvert Aar stigende med 5 Kr., indtil den for det 15de Aar udgjør 80 Kr. Der erlægges saaledes ingen Afgift i Tiden mellem Patentets Udfærdigelse og Begyndelsen af det 3die Aar. Man har

herved taget Hensyn til, at det i de første Aar efter Patentets Meddelelse ofte vil komme til at staa usikkert for Patenthaveren, om Patentet kan blive af en saadan Betydning, at det kan bære nogen Afgift, hvortil kommer, at Patenthaveren som Regel netop i Begyndelsen af Patenttiden vil have særlige Udgifter ved Opfindelsens Udførelse. Efter Forslaget vil det samlede Afgiftsbeløb for et Patent, som holdes i Live i de fulde 15 Aar, andrage 680 Kr. Til Sammenligning skal anføres, at det tilsvarende Beløb udgør:

i Norge..... 625 Kr.

Sverig..... 775 —

Tyssland.... 5300 Mk. (c. 4770 Kr.)

Schweiz.... 1370 Frs. (c. 960 Kr.)

England.... 154 Lstr. (c. 2770 Kr.)

Naarsafgiften skal erlægges inden Begyndelsen af vedkommende Patentaar. Af Hensyn til det betydelige Tab, en Patenthaver kan komme til at lide ved af Uletterrettelighed at undlade at betale Afgiften, har man foreslaaet, at han i 3 Maanedes efter Aarets Begyndelse skal have Afgang til at efterbetale Afgiften; men for at holde indskræppet i den almindelige Bevidsthed, at den normale Frist er udløben ved Aarets Begyndelse, saaledes at det er dette Tidspunkt, Patenthaveren skal have for Øje, er det foreslaaet, at Betaling i Løbet af 3 Maanedesfristen kun kan ske med Forhøjelse af $\frac{1}{5}$ af Afgiften. Til yderligere Betryggelse for Patenthaveren er det dernæst paalagt Patentkommissionen at paaminde den Patenthaver, der ikke har erlagt Afgiften inden Patentaarets Begyndelse, dog uden at der paahviler Patentkommissionen noget Ansvar, hvis denne Paamindeelse ved en Fejltagelse undlades.

Til § 6.

Naar Patentets Genstand er et Produkt eller et Produktionsmiddel (Medskab, Maskine), er der efter den nu almindelig antagne Opfattelse af Patentbeskyttelsen ingen Tvivl om, at denne ikke udtømmes ved den udelukkende Ret til Fremstilling af Genstanden, men at Patenthaveren ogsaa bør være beskyttet imod, at Genstanden indføres fra Udlandet og forhandles her, saavel som at det patenterede Produktionsmiddel anvendes af Andre. Denne Opfattelse er lagt til Grund for Affattelsen af nærværende Paragraf, dog at man har anset det rigtigt, i Lighed med, hvad der er Tilfældet i et Forslag til Forandring i den tyvende Patentlov, som i indeværende Aar er forelagt de tyvende Forbundsregeringer af Rigsrædsleren, ogsaa at forbyde Brugen af Genstanden, selv om denne ikke kan betegnes som et Produktionsmiddel. Dels vil nemlig Grænsen for

de Genstande, der have den sidst nævnte Karakter, ofte være meget vanskelig at drage, dels vil der ved Brugen af Genstande, der paa anden Maade end som Produktionsmidler kunne anvendes i Erhvervs Øjemed saasom ved Handel eller lign., kunne gøres Indgreb i Patentretten, der ville være lige saa økonomisk følelige for Patenthaveren som ved Brugen af de egentlige Produktionsmidler. Ligesom Patentbeskyttelsen selv kun meddeles, for saa vidt Genstanden anses at kunne have Betydning i det økonomiske Samfund, saaledes er det kun den Fremstilling, Udførelse og Benyttelse, som falder indenfor Erhvervsomraadet, der bør forbeholdes Patenthaveren; hvad der falder her udenfor, er frit. Dette er i Forslaget udtrykt ved Tilføjelserne: „i sin Bedrift“ og „i Erhvervs Øjemed“.

Forsaa vidt Patentets Genstand er en Fremgangsmaade, maa Eneretten utvivlsomt omfatte Anvendelsen af denne Fremgangsmaade. Spørgsmaalet om, hvorledes Forholdet er overfor de Genstande, som i Udlandet ere frembragte efter den patenterede Fremgangsmaade og derefter indføres i det Land, for hvilket Patentet gælder, er derimod løst forskellig i de forskellige Lovgivninger. Den norske Patentlov f. Eks. udstrækker ikke Eneretten paa Fremgangsmaaden til de ved denne Fremgangsmaade frembragte Varer. Den svenske Lov lige stiller derimod Varer, som selv ere patenterede, og Varer, som ere frembragte efter en patenteret Fremgangsmaade. Den tyvende Lov nævner ikke særlig dette Forhold, men Loven er saavel af Administrationen som af Domstolene bleven fortolket saaledes, at Virkningerne af et Patent paa en Fremgangsmaade ogsaa kommer de frembragte Genstande til Gode, og i det ovennævnte af Rigsrædsleren udarbejdede Lovforslag er denne Betydning søgt fastslaaet ved en udtrykkelig Bestemmelse. Som det vil ses, har man her fulgt den svenske og den tyvende Lovs Exempel, idet man har foreslaaet, at ingen maa indføre, benytte, ej heller falsholde eller drive Handel med Genstande, som ere fremstillede efter en patenteret Fremgangsmaade. Det stønnes nemlig ikke rettere end, at uden saadan Udvidelse af Eneretten vilde man muliggøre en aabenlys og for Patenthaveren høist skadelig Trafik, som kunde gøre Patentet aldeles betydningsløst. Ganske vist vil det for Patenthaveren i mange Tilfælde kunne være vanskeligt at hævde denne sin Ret, navnlig naar det ikke er givet, at der ikke er andre Fremgangsmaader, ved hvilke den paagældende Genstand kan være fremstillet, thi han maa da overfor den, som han vil drage til Ansvar, føre

Beviset for, at netop den patenterede Fremgangsmåde har været benyttet. Selv om dette Bevis imidlertid ofte vil kunne glippe, har det dog sin umiskendelige Betydning, at Loven stempler Indførelsen m. m. af Genstanden som Indgreb i Patentretten, saaledes at den, der handler herimod, ved sig udsat for de ved Loven fastsatte Følger.

Til § 7.

Den, der inden Ansøgning om Patent er indleveret af en anden, altsaa paa et Tidspunkt, da ingen Eneret eksisterer, har taget Opfindelsen i Brug, bør ikke ved det senere ansøgte og meddelte Patent kunne nødes til at opgive en Virksomhed, hvorpaa han maaske har ofret baade Kræfter og Penge. En saadan tidligere Brug af Opfindelsen kan tænkes at finde Sted ikke blot i det Tilfælde, at Opfindelsen er gjort samtidig eller omtrent samtidig af flere, men ogsaa saaledes, at den, der ikke selv er Opfinder, er bleven bekendt med Opfindelsen f. Eks. ved dens Udøvelse i Udlandet, inden Patentansøgning er indgivet her. For at Patenthaveren skal lide Indskrænkning i sin Ret, er det nu ikke nok, at Opfindelsen forinden Ansøgningens Indgivelse er gjort af en anden eller dog er fuldt kendt af denne; kun naar Opfindelsen ved at være taget i Brug er inddraget under det praktiske Liv, er der skabt en Situation, som har Krav paa at kunne fortsættes. Lige med selve Brugen af Opfindelsen har man dog, hvad ogsaa er Tilfældet i adskillige fremmede Lovgivninger, stillet det, at der er truffet de væsentlige Foranstaltninger, som ere fornødne til Brugen. Har den Paagjældende besluttet sig til at bruge Opfindelsen, og er han naaet saa vidt, at han har truffet alle de Forholdsregler, hvorpaa det kommer an, til Fuldbdydelsen af denne Beslutning, bør han ikke kunne stanses, fordi Patentansøgning fra en anden fremkommer, inden Lejlighed til Brugen endnu har frembudt sig for ham.

I Udlandet har der gjort sig forskellige Meninger gældende med Hensyn til det Spørgsmaal, om den tidligere Brugerens Ret skal være begrænset til Fortsættelsen af Brugen i det Omfang, hvori den blev udøvet paa Patentansøgningens Tid, eller om vedkommende skal være berettiget til at udnytte Opfindelsen udover dette Omfang f. Eks. ved Udvidelse af sin Bedrift, ved Overførelse af Opfindelsens Brug paa en anden Industrigren eller paa anden lignende Måde. Efter den her foreliggende Affattelse af Bestemmelsen, ifølge hvilken Patentet ikke kan gøres gældende mod den tidligere Bruger, altsaa overfor ham maa betragtes som ikke

kommet til Eksistens, kan der formentlig ikke være Tvivl om, at den sidst nævnte større Ret, der synes at stemme med Sagens Natur, tilkommer Brugeren; i denne Retning er ogsaa den tytte Patentlov i Praksis bleven forsaaet. Brugeren Ret er ligesom selve Patentet en Formueret, og den kan derfor være Gjenstand for Arv og Overdragelse. Men selvfølgelig er det, at han kun kan overdrage sin Ret som saadan, som Helhed til en anden, saaledes at denne sidst nu i hans Sted bliver berettiget til at bruge Opfindelsen, hvorimod han ikke samtidig med at forbeholde sig Ret til Brugen kan løse andre fra det i Patentet liggende Forbud; han er nemlig selv kun i Besiddelse af en Ret til at bruge Opfindelsen, ikke af Patenthaverens Ret til at tillade eller forbyde andre denne Brug.

Til § 8.

Efter den nu her i Landet bestaaende Ordning, ifølge hvilken Meddelelsen af Eneret er en Bevillingsgjag, kan der af Regeringen tages ethvert Hensyn til, om Statens eller Samfundets Larm gør det ønskeligt, at den ansøgte Eneret ikke tilstaaes. Nærværende Forslag gaar derimod ud paa, at Opfinderen skal have en lovbestemt Ret til at erholde Patentet; da derhos Patentbeskyttelsen er foreslaaet udvidet langt over dens nuværende Grænser, er det formentlig rigtigt, at der i Loven træffes en almindelig Bestemmelse for det Tilfælde, at Almenvellet kræver, at enten Staten f. Eks. til Hær eller Flaade eller i andet Djemed kan bruge Opfindelsen, eller at Opfindelsen paa Grund af dens indgribende Betydning for Samfundet bliver til almindelig Brug. I Mangel af saadan almindelig Bestemmelse maatte der ifølge den gennemfete Grundlovs § 82 i hvert enkelt Tilfælde søges Lovhjemmel; dels vilde dette imidlertid være unødigt vidtloftigt, dels vilde derved Statsmagtens Indsriden fremtræde som en saa ekstraordinær Foranstaltning, at man, navnlig overfor Udlændinge, i det enkelte Tilfælde kunde nære større Betænkelse ved at anvende den. Patenthaveren skal selvfølgelig, naar hans Ret saaledes helt eller delvis ophæves, have fuld Erstatning, der udredes af det Offentlige og i Mangel af mindelig Overenskomst fastsættes ved Skøn af uvillige Mænd.

Til § 9.

Som det nedenfor vil ses, forudsætter Forslaget, at der, forinden Patent meddeles, finder en Undersøgelse Sted af, om samtlige de i Loven satte Betingelser ere til Stede; under Hensyn saavel hertil som til, at der

stikert maa paaregnes en betydelig Forøgelse af Patentansøgningerne, navnlig for de udenlandske Patentansøgningers Vedkommende, naar det danske Patentvæsen er bleven lovordnet, maa det anses som en uafviselig Nødvendighed, at Patentansøgningernes Behandling udsøndres fra Centraladministrationen, hvor den hidindtil har fundet Sted, og henlægges til en særlig Myndighed, som selv rummer de i saa Henseende fornødne tekniske Kræfter; dette blev allerede erkendt under Behandlingen af det i 1874—75 fremsatte Lovforslag. Denne Myndighed, Patentkommissionen, er foreslaaet at skulde bestaa af mindst 6 Medlemmer, hvoraf Formanden er udnævnt paa Livstid og de øvrige Medlemmer for 5 Aar; for disse sidstes fornødne Udnævnelse vil der intet være til Hinder. At Medlemstallet ikke kan være ringere end foreslaaet, maa man anse for givet, naar den tekniske Kundskab skal være tilstrækkelig alsidig repræsenteret; viser det sig nødvendigt at forøge Antallet, bliver det Fornødne desangaaende at optage paa Forslagene til de aarlige Finantslove. At et Medlem med juridisk Jordannelse ikke kan undværes i Kommissionen, vil efter Bestaaffenhed af de Afgørelser, der tilfalde denne, ikke behøve nogen nærmere Paavisning; derimod har man ikke villet fastslaa, at netop Kommissionens Formand skal være juridisk uddannet, idet man ikke har ment det rigtigt at afstære Muligheden for at vælge en Mand, der uden at være i Besiddelse af denne Forudsætning dog paa et givet Tidspunkt maatte frembyde sig som fortrinlig stikket til overtage Stillingen som Formand.

Til §§ 14—18.

Det Rigsdag i 1874—75 foreslagte Lovforslag var bygget paa det i nogle fremmede Lovgivninger fulgte System, hvorefter der ikke forud for Patentets Meddelelse sker nogen Undersøgelse af, om de i Loven stillede materielle Fordringer til Opfindelsen ere opfyldte; Patentmyndigheden undersøger kun, om Ansøgningen fyldestgør de formelle Bestingelser; i bekræftende Fald udstedes Patentet, og det overlades dem, der stole sig forurettede ved Patentet, at rejse Sag for Domstolene mod Patenthaveren for at faa afgjort, om der foreligger en Opfindelse, der har Krav paa at nyde Patentbeskyttelse. Mod Antagelsen af dette System blev der af vedkommende Landssthingsudvalg gjort Indvending, idet man fremhævede, at Bevidstheden hos Ansøgeren om, at en sagtyndig Prøvelse af hans Ansøgning vilde finde Sted, vilde holde mange ubegrundede Patentansøgninger tilbage, samt at denne Prøvelse lige-

ledes vilde medføre, at mangfoldige Patentansøgninger afvises, som i modsat Fald vilde blive tagne til Følge og besvære det industrielle Liv, indtil en Enkeltmand paatog sig den Ulejlighed at faa deres Uguldighed konstateret ved Domstolene. Som Følge heraf foreslog Landssthingsudvalgets Flertal, at der forud for Patentets Meddelelse skulde ske en Undersøgelse af, om Opfindelsen efter samtlige Lovens Regler har Krav paa at patenteres, selvfølgelig dog uden at Patentmyndigheden ved denne Undersøgelse paatager sig nogen Garanti for Opfindelsens Virkelighed, Nye og osv. For imidlertid at give enhver Interesseret Lejlighed til allerede inden Patentets Meddelelse at fremkomme med sine Indsigelser og derved saavel gøre Patentmyndighedens Undersøgelse mere betydningsfuld som afværge mangfoldige efterfølgende Søgmaal, foreslog Udvalget, at der, forinden Bestemmelse om Patentets Meddelelse toges, skulde af Patentmyndigheden foranstaltes en foreløbig Bekendtgørelse af Ansøgningen, hvorhos Beskrivelsen og Tegningen skulde fremlægges til almindeligt Efterblik; inden en vis Frist skulde det da staa enhver frit for at fremsætte en nærmere begrundet Indsigelse mod Patentets Meddelelse. Da Patentbeskyttelsen efter Forslaget af 1874 regnedes fra Ansøgningens Indlevering, vilde den, der benyttede sig af det ved Bekendtgørelsen bundne Kendskab til selv at udføre Opfindelsen, kunne rammes af Ansøgeren, saafremt Patent senere meddeltes. Landssthingsudvalgets Forslag, som blev tiltraadt af Regeringen, vandt ogsaa Tilslutning saavel af Thinget som af Folkethingsudvalgets Flertal. I den fiden da forløbne Tid have Tyskland, Sverige og Norge faaet Patentlove, hvori det ovennævnte af Landssthingsudvalget i 1874—75 foreslaaede System er adopteret, og under Hensyn saavel hertil som til de Fordele, som dette System selv frembyder, har Kommissionen ment at burde lægge det til Grund for sit Forslag. Kommissionen skønner nemlig ikke rettere end, at en saadan Forundersøgelse stemmer baade med den virkelige Opfinders og Publikums Tarv. Opfinderen er tjent med, at der sker en Undersøgelse, som kan udelukke fra Patentbeskyttelsen det, som øjensynlig ikke har Krav paa samme; gaar Afgørelsen ham imod, vil han i Tide kunne komme paa det rene med, at han er gaaet fejl i sine Forventninger, og han vil holdes tilbage fra at anvende Tid og Bekostning paa Udførelsen af noget, som dog sandsynligvis snart vilde falde til Jorden; opnaar han Patentet, vil dette være af virkelig Betydning for ham, idet det, selv om Spørgsmaalet om dets Gyldighed selv-

følgelig senere kan indbringes for Domstolene, dog vil være forbundet med en vis Autoritet, som vil gøre Udsigten til økonomisk Fordel af Opfindelsen mere betrygget for ham. For Publikum synes det dernæst ogsaa at være en stor Binding, at de aldeles ubegrundede Patentansøgninger straks kunne afflaas, saaledes at det kan vides, at de Patenter, der meddeles, ikke ville falde for den allerførste kyndige Kritik. Det maa nemlig erindres, at selv om Patentet meddeles uden nogen- somhelst forudgaaende Undersøgelse, og Muligheden for dets Ugylldighed er meget nærliggende, vil der dog altid være en betydelig Risiko til Stede for Tredjemand ved at handle, som om Patentet ikke eksisterede; gør han dette, og Patenthaveren under en Retsdag kan hævde sit Patents Gyldighed, er der begaaet et efter Omstændighederne strafbart og til Skadeserstatning forpligtende Retsbrud. Til Bedømmelse af Spørgsmaalet om Opfindelsens Krav paa Patentbeskyttelse vilde det, at Patent var meddelt, ikke hde Tredjemand nogen Vejledning; han maatte ganske handle efter eget Skøn, men efter den Udstrækning, der i nærværende Forslag som andetsteds er givet Patentretten, vil Tredjemand under saa mange Former kunne komme i Kollision med Patentet, at der ingenlunde som Regel vilde kunne forudsættes at være Betingelser til Stede for Udøvelsen af et saadant Skøn paa begrundet Maade. At det endvidere vil være særdeles heldigt, at der, som foreslaaet, forinden Bestemmelse tages om Patentets Meddelelse, finder en foreløbig Bekendtgørelse af Ansøgningen og Fremlæggelse af Bilagene Sted, saaledes at enhver uden nogen Bekostning kan fremsætte og begrunde sin Indsigelse mod Patentets Meddelelse, forekommer Kommissionen klart. Erkendes dette, vilde det formentlig være unaturligt og lidet stemmende med Patentkommissionens Værdighed, om Patentkommissionen skulde være indskrænket til at tage de Indsigelser under Paaskendelse, som vare fremsatte af Tredjemand, men være udelukket fra at tage Hensyn til Omstændigheder, som ikke vare fremdragne paa denne Maade, men iøvrigt vare aldeles iøjensfaldende eller i hvert Fald Patentkommissionen bekendte. Som allerede af ovennævnte Landssthingsudvalg forudsat, kan der ikke være Spørgsmaal om at tillægge Patentkommissionens Forundersøgelse den Betydning, at den, saafremt den falder ud til Fordel for Ansøgeren, skal indeholde nogen blot moralisk Garanti for, at alle de i Loven stillede Fordringer til Opfindelsen ere opfyldte. Naarlig vilde en fuldt udtømmende Undersøgelse af Opfindel-

sens Nyhed (§ 3) være umulig; men paa den anden Side kan det ikke være andet end, at Patentkommissionen, udstyret med de fornødne tekniske Kræfter, med de Hjælpemidler, der naturligt ville komme til at staa til dens Raadighed, og den store Erfaring, der efterhaanden indvindes, vil være i Stand til ogsaa paa dette Punkt at undergive Ansøgningerne en Sigten, som ikke vil være uden væsentlig Betydning.

Som ovenfor bemærket, ere vore Nabo-lande, Norges, Sverigs og Tysslands Patentlovgivninger byggede paa det samme Princip, som her er bragt i Forslag. Under Hensyn til den internationale Betydning, som Patentvæsenet i stigende Grad har faaet, er det formentlig klart, hvilket væsentligt Gode det vil være, om vor Patentlovgivning paa dette vigtige Punkt er overensstemmende med Lovgivningen i disse Lande. Det kan bemærkes, at den i Tyssland i 1886 nedsatte Kommission til Revision af Patentlovgivningen enstemmigt udtalte sig for Vibeholdelsen af det i det nævnte Land bestaaende System, og der er heller ikke heri gjort nogen Forandring ved det Forbundsregeringerne forelagte Lovforslag. Af nyssnævnte Kommission blev det lejlighedsvis oplyst, at de i Aaret 1886 i Tyssland afflaaede Patentansøgninger udgjorde 60 % af det samlede Antal indgivne Ansøgninger — en Maalestok for den Mængde ubegrundede Patenter, som en Forundersøgelse kan befri Samfundet for.

Den foreslaaede Fremgangsmaade er herefter følgende: Patentkommissionen undersøger først, om Ansøgningen er i formel Orden; befindes dette ikke at være Tilfældet, giver den Ansøgeren Underretning herom, idet den tillige sætter en Frist, som efter Omstændighederne kan forlænges, inden hvilken Manglerne skulle være afhjulpne. Oversiddes Fristen, afvises Ansøgningen. Som Regel kan vel Ansøgningen først betragtes som indgivet paa det Tidspunkt, da den foreligger i fyldestgørende Stand, men en streng Overholdelse af denne Regel vilde, naar Manglerne ere af ganske uvæsentlig Karakter, kunne medføre ubillig Paardhed overfor Ansøgeren, og man har derfor foreslaaet, at Patentkommissionen skal kunne bestemme, at Ansøgningen skal betragtes som indgivet paa den oprindelige Indleveringsdag. Skønner Patentkommissionen allerede samtidig med denne første Undersøgelse, at Opfindelsen i Genhold til § 1 ikke kan patenteres, eller at det er vitterligt, at Opfindelsen ikke er ny eller Ansøgeren ikke Opfinder, kan Kommissionen straks afflaa Ansøgningen (§ 15), idet det i

et saadant Tilfælde vilde være urimeligt at skride til en videre Behandling, hvis Overflodighed var givet.

Er Ansøgningen i formel Orden og findes der ikke Anledning til at afflaa den efter § 15, efter den foreløbige Bekendtgørelse af Ansøgningen samt Fremlæggelse af Ansøgningen med Bilag hos Patentkommissionen til almindeligt Efterblik.

Saaframt Ansøgeren paatænker at søge Patent paa den samme Opfindelse i Udlandet, men dog først ønsker at se, om Patentkommissionen straks skulde ville afflaa hans Ansøgningen som ubegrundet, kan det være af Interesse for ham, at Bekendtgørelsen ikke straks finder Sted, idet selve denne Bekendtgørelse med Fremlæggelse eller dog en derved foranlediget Udøvelse af Opfindelsen i Udlandet af Tredjemand kunde efter udenlandsk Lovgivning berøve Opfindelsen sin Karakter af Nyhed og derved forhindre ham fra at erholde fremmed Patent. For at hjælpe Ansøgeren ud over denne Vanskelighed er det foreslaaet, at Bekendtgørelsen og Fremlæggelsen skal kunne udsættes i 3 Maaned, naar han derom har fremsat Begæring i sin Ansøgning; i dette Tilfælde bliver han af Patentkommissionen at underrette om, at der intet er til Hinder for Bekendtgørelsen, og 3 Maanedersfristen regnes fra den Dag, da denne Underretning er affendt.

I Løbet af 8 Uger efter Bekendtgørelsen staar det enhver frit for at fremkomme med nærmere begrundet Indsigelse mod Patentets Meddelelse. Naar denne Frist er udløben, afgør Patentkommissionen Sagen i Løbet af de næste 8 Uger paa Grundlag af de fremkomne Indsigelser og de af Kommissionen selv tilvejebragte Oplysninger:

Til § 19.

De af Patentkommissionen trufne Afgørelser vedrørende de formelle Fordringer til Ansøgningen (§ 14) ere endelige. Ansøgeren vil ikke ved Kommissionens Afgørelse herom være udelukket fra at fremkomme med en ny og tilfredsstillende Ansøgning, og der staar saaledes ikke saa meget paa Spil for ham, at der er Grund til at give ham Adgang til et yderligere Rettsmiddel.

For det Tilfælde, at Patentkommissionens Afgørelse efter § 15 eller § 18 gaar ud paa, at Patentet af materielle Grunde negtes, har man onsdet det rigtigst at give Ansøgeren Ret til at forlange denne Afgørelse prøvet, hvorimod der dog efter Sagens Natur, da Afgørelsen som Regel træver særlige tekniske Kundskaber, ikke kan være Spørgsmaal om, at Ansøgeren skal kunne bringe sit Krav til Paakendelse for Domstolene. Det

vil kunne ske, at Ansøgeren ved at modtage Patentkommissionens nærmere begrundede (§ 9) Afslag mener at se, at Patentkommissionen er gaaet ud fra en fejlagtig Opfattelse af Opfindelsen, hvilken han tror at kunne berigtige ved yderligere Forklaringer og Oplysninger, og det er derfor foreslaaet, at Ansøgeren inden en Frist af 6 Uger skal ved Indgivelse af en behørig motiveret Begæring kunne forlange Sagen taget under fornyet Behandling af Patentkommissionen. Den Afgørelse, som herefter træffes, maa antages at være saa vel begrundet, at det som Regel derved bør have sit Forblivende. For det Tilfælde imidlertid, at betydeligere økonomiske Fordele afhænge af Patentets Meddelelse, og Ansøgeren derfor er villig, til at betale et større Gebyr for Sagens Behandling paa endnu et Stadium, har man foreslaaet, at der skal være Adgang for Ansøgeren til at indanke Patentkommissionens Afgørelse for en særlig, for det enkelte Tilfælde nedsat Kommission, bestaaende af en Formand og 4 andre af Indenrigsministeren udnævnte Mænd. Den yderligere Betryggelse, som heri ligger for Ansøgeren, er den, at disse Mænd ere at udse med det paagældende Tilfælde for Dje, saaledes at den særlige Sagkundskab, som Tilfældets Bestaafenhed kan gjøre ønskelig, er repræsenteret paa en fylldigere Maade end i Patentkommissionen, som skal være indrettet paa at kunne tage Sager af enhver Art under Paakendelse. Samtidig med Begæringen om Sagens Indbringelse for en saadan Kommission skal Ansøgeren indbetale et Gebyr, der er fastsat til 100 Kr. Det tilsigtes herved, at naar Sagen allerede har været undergivet en grundig Prøvelse af Patentkommissionen og der har været givet Ansøgeren Lejlighed til for Patentkommissionen at opklare mulige Misforstaaelser, skal det heromhandlede vidtløftigere Apparat kun kunne sættes i Bevægelse, hvor det drejer sig om Opfindelser, som formenes at være af betydeligere Værd, og desuden at Ansøgeren nøje overvejer, om der er Grund for ham til ikke at lade det bero ved Patentkommissionens Afgørelse. Da det er foreslaaet, at dette Gebyr tilbagebetales, saaframt Patentkommissionens Afgørelse ikke stadfæstes, begaas der formentlig ikke nogen Ubillighed mod Ansøgeren.

Til §§ 20—22.

I alle nye Patentlove er der sat som Betingelse for Meddelelsen af Patentbeskyttelse, at der sikres Samfundet fuld Adgang til at gøre sig bekendt med Opfindelsen, ikke alene for at Tredjemand paa ethvert Tidspunkt

punkt noje skal kunne forvisse sig om, hvad Opfindelsen gaar ud paa, og derved undgaa at gøre Indgreb i Patentretten, men ogsaa for at det nye, som er kommet frem ved Opfindelsen og selv støtter sig paa andres forudgaaende Arbejde, hurtigst muligt kan gaa over i Almenhedens Eje, saaledes at det straks kan danne Udgangspunktet for andres yderligere Underfølgelser og Opfindelser og senere, naar Opfinderens Eneret er ophørt, kan blive til Benyttelse for enhver. I disse Niemed have Lovgivningerne foreskrevet Offentliggørelse af Beskrivelse og Tegning saavel som af samtlige de Omstændigheder, der ere afgørende for Patentrettens Stiftelse og Ophør, samt derhos Førelsen af et Patentregister, som tilligemed Patentansøgningernes Bilag er til Eftersyn for enhver. Den samme Vej er fulgt i nærværende Forslag.

Da der efter § 16 finder en foreløbig Bekendtgørelse af Ansøgningen Sted inden Patentets Meddelelse og Tredjemand herigennem er advaret imod at benytte Opfindelsen, er det nødvendigt, at det ogsaa bringes til offentlig Kundskab, naar denne Ansøgning ikke fører til Meddelelse af Patent, fordi Ansøgningen tages tilbage eller afflaas; Bestemmelse herom er optaget i § 20, 2det Stykke. Patentregistret skal indeholde Oplysning om Patentets Genstand, Patenthaverens og eventuelt hans Fuldmægtigs Navn, Stilling og Bopæl, samt om Patentets Varighed. For at Patentkommissionen kan komme til Kundskab om Domme, ved hvilke et Patent er kendt ugyldigt eller bortfaldet, er det i § 25 bestemt, at Udskrift af saadan Dom skal af Retten indsendes til Patentkommissionen.

At Interesse baade for Tredjemand og Patentkommissionen er det at have Kundskab om, hvem der til enhver Tid er Ejer af Patentet eller berettiget til her i Landet at optræde som Fuldmægtig for Patenthaveren, og det er derfor foreslaaet, at naar Anmeldelse herom fremkommer, skal det anmærkes i Patentregistret og bekendtgøres.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Virkning det skal have, at saadan Anmeldelse ikke er sket til Patentkommissionen, indeholdes der i fremmede Lovgivelser noget forskelligt Bestemmelser. I den tyfste Lov hedder det, at den tidligere Patenthaber og Fuldmægtig vedblivende i Forhold til Patentloven skulle være berettigede og forpligtede, og i den svenske Lov, at i Patenthenseende skal den sidst indtegnede anses som Patenthaber. I hvert Fald for den tyfste Lovs Bedkommende fortolkes dette saaledes, at den oprindelige Anmelder fremdeles overfor Patent-

myndigheden fremtræder som Indehaver af Patentet, samt at Sogsmaal vedrørende Patentet blive at rette mod ham. I den norske Lov bruges det Udtryk, at saa længe Anmeldelse ikke er sket, er Overdragelsen eller Balget af Fuldmægtig uden Virkning saavel overfor det Offentlige som overfor Tredjemand. En lignende Bestemmelse indeholdtes i det danske Forslag af 1874 § 13, men af Forslagets Motiver fremgaar det, at Betydningen nærmest skulde være den, at Sogsmaal angaaende Patentets Ugyldighed eller Ophævelse skulde kunne rettes mod den oprindelige Indehaver. Videre synes der heller ikke at være Grund til at gaa. Skulde en Bestemmelse om, at Overdragelsen var „uden Virkning overfor Tredjemand“, bethyde, at Patenthaveren f. Eks. uanset en sket, men ikke anmeldt Overdragelse senere kunde overdrage Patentet til en Tredjemand, saaledes at denne sidste Overdragelse, forudsat at Erhververen var i god Tro, skulde staa ved Magt, vilde man tillægge Patentregistret en Betydning i Eghed med Pantregistret for faste Eiendomme, hvorpaa der formentlig ikke havest begrundet Krav. Søvrigt vilde det da heller ikke for at sikre Tredjemand være tilstrækkeligt at foreskrive, at der skulde ske Anmeldelse om Overdragelse af Patent; der maatte tillige fordres Anmeldelse om Patentets Pantsætning og lignende. Man har derfor indskrænket sig til at foreslaa, at Forsømmelse af Anmeldelse om Overdragelse af Patent eller Forandring af Fuldmægtig skal medføre, at Sogsmaal vedrørende Patentet vedblivende kunne anlægges mod den tidligere Patenthaber eller Fuldmægtig, samt at den i § 5 foreskrevne Paameldelse fra Patentkommissionen om Aarsgebhyrets Erlæggelse bliver at rette til disse.

De fra Patentkommissionen udgaaende Bekendtgørelser skulle finde Sted dels i Berlingske Tidende dels i en særlig af Kommissionen udgiven Tidende, i hvilken sidste tillige efterhaanden kan optages en nærmere Beskrivelse af de meddelte Patenter, om fornødent ved Gengivelse af Tegninger, hvilke ikke egne sig til Offentliggørelse i almindelige Tidender.

Til § 23.

I denne Paragraf omhandles de Omstændigheder, som bevirke, at et Patent bortfalder, det vil sige, at dets Virkninger for Fremtiden ophøre, medens dets tidligere Gyldighed som Regel ikke ansættes.

Ligesom det i § 13 er foreskrevet, at den Patentansøger, der ikke har Bopæl her i Landet, skal ledsage sin Ansøgning med behørig Fuldmagt for en her boende Person,

som blandt andet skal kunne modtage de Søgmaal, der i Henhold til denne Lov rejses mod Patenthaveren, saaledes følger det formentlig af Sagens Natur, at der ogsaa senere, saa længe et Patent bestaar, bør findes en her i Landet boende, mod hvem den, der vil angribe Patentet, kan rette sit Søgmaal. Naar derfor Patenthaveren enten tager Bopæl udenfor Riget eller overdrager Patentet til nogen, som ikke har Bopæl her i Riget, og der ikke til Patentkommissionen indsendes saadan Erklæring om Fuldmægtig som i § 13 foreskrevet, maa Patentet bortfalde. Det samme gælder, naar den for Patentkommissionen opgivne Fuldmægtig ikke længer vil eller kan varetage Hvervet som Fuldmægtig; i dette Tilfælde vil imidlertid Patenthaveren kunne være ganske uvidende om den indtrufne Omstændighed, og man har derfor foreslaaet, at Patenthaveren skal varslæs ved en af Patentkommissionen udstedt Bekendtgørelse, hvorhos der af Patentkommissionen skal sættes en Frist, inden hvilken Erklæring om ny Fuldmægtig bliver at indsende; efter dette da ikke, anses Patentet for bortfaldet.

I de hidtil meddelte Eneretsbevillinger optages stedsse en Klausul om, at Eneretten skal være fortabt, saafremt Bevillingshaveren ikke inden en Frist, der ordentligvis sættes til 1 Aar, men dog senere efter Omstændighederne kan forlænges, har bragt Opfindelsen til Udførelse her i Riget og senere vedbliver hermed. De hyppige Ansøgninger, der fremkomme om Forlængelse af den i de nævnte Eneretsbevillinger satte Frist for Opfindelsens Udførelse, turde imidlertid vise, at denne er sat for kort, og man har derfor foreslaaet Fristen udstrakt til 3 Aar, hvilket ogsaa gælder i Norge, Sverige og Tyssland. Om end en saadan Frist som almindelig Regel maa anses som fuldt tilstrækkelig, har man dog ment, at der aldeles undtagelsesvis vilde kunne forekomme Tilfælde, hvor der trods Patenthaverens Anstrængelser ikke har kunnet lykkes ham at bringe Opfindelsen til Udførelse, og hvor Billighed taler for, at der er Afgang for ham til at erholde Forlængelse af Fristen. Man har navnlig haft det Tilfælde for Øie, at Opfindelsens Genstand er en større Maskine eller Vign., som kun kan finde Anvendelse i en bestemt Industriegren. Saafremt den paagældende Industri her i Landet er samlet paa een Haand eller dens Udøvere dog ere indgaaede i en saadan indbyrdes Forening, som udelukker gensidig Konkurrence, vilde den Mulighed ikke være udelukket, at den i og for sig som nyttig anerkendte Opfindelse ikke kunde komme til Anvendelse, fordi de Industridrivende netop i

Tillid til, at Patentet ved den tvungne Ifførelse vilde falde bort om 3 Aar og Brugen af Opfindelsen derefter bliver fri, undlode at forstærke sig Opfindelsens Genstand. Man har derfor i Paragrafen optaget en Bestemmelse om, at Patentkommissionen skal paa Ansøgning kunne forlænge Fristen for Udførelsen, naar det godtgøres, at Omstændigheder, der ikke kunne tilregnes Patenthaveren, have hindret Udførelsen.

Fordringen om, at Patenthaveren senere skal „vedblive med Opfindelsens Udførelse“, har man ment at kunne frasælde. Dels vil en saadan Fordring, formuleret paa den nævnte Maade, give Anledning til mangfoldige Tvivlsmaal, idet Udtrykkene næppe kunne forstaaes efter deres bogstavelige Betydning, dels er man gaaet ud fra, at naar en Opfindelse virkelig er bragt til Udførelse her i Landet og Udførelsen senere ganske opføres, vil det være, fordi Opfindelsen har vist sig at være uden praktisk Betydning, og Patentet vil da af sig selv falde bort ved manglende Betaling af Aarsafgiften.

Om et Patent skal bortfalde paa Grund af Patenthaverens Forsømmelse med at udføre Opfindelsen, maa afgøres af Domstolene, jfr. nedenfor § 25. Naar Patentet er bortfaldet og det saaledes er konstateret, at Patenthaveren ikke har opfyldt den ham paahvilende Forpligtelse, bør han derefter ikke kunne opnå Dom over andre for Indgreb i Patentretten, der have fundet Sted efter Forløbet af den for Opfindelsens Udførelse satte Frist; en hertil sigtende Bestemmelse er optaget i § 26.

Til § 24.

Naar Patentet er meddelt, maa den, der mener, at Patentet efter Lovens Bestemmelser ikke burde være meddelt, have Afgang til at søge det kendt ugheldigt ved Domstolene. Gaar Sagen da Patenthaveren imod, bortfalde Patentets Retsvirkninger ogsaa for den forløbne Tid, saaledes navnlig at andres Brug af Opfindelsen i denne Tid ikke bliver at anse som Indgreb i Patentretten; hvorledes de Kontraktsforhold, som Patenthaveren maatte have indgaaet med andre om Patentet, blive at bedømme, maa afgøres efter Civilrettens almindelige Grundsætninger.

Saafremt Patentet under hele dets Varighed skulde kunne angribes paa Grund af Omstændigheder, som alt forelæa forinden dets Meddelelse, og Patentet altsaa kendes ugheldigt med en dertil knyttet tilbagevirkende Kraft, vilde der formentlig komme til at hefte en for stor Usikkerhed ved Patentet. De industrielle Foretagender saavel som de Retshandler, der maatte være byggede paa Pa-

tentet, synes at have et Krav paa, at naar Patentet har eksisteret og Opfindelsen været udøvet i en vis Tid, saaledes at Tredjemand har havt god Lejlighed til at fremkomme med sine Indsigelser, bør Patenthaveren være beskyttet mod fremtidige Angreb paa Patentets Gyldighed. Man har derfor foreslaaet, at Sagen, hvorunder Patent søges kendt ugyldigt, kun skal kunne rejsses indenfor et Tidsrum af 5 Aar efter Patentets Udfærdigelse, eller, saafremt den i § 23 satte Frist for Opfindelsens Udøvelse er forlænget, da inden 2 Aar efter Forløbet af den forlængede Frist. Da Patenthaveren som almindelig Regel har en Frist af 3 Aar til at bringe Opfindelsen til Udøvelse, og det vil være Udøvelsen, som for manges Vedkommende først vil henlede Opmærksomheden paa Patentet, kan Fristen for Indsigelse mod Patentets Gyldighed ikke ret vel sættes kortere end foreslaaet. Paa den anden Side maa det antages, at et stort Antal Patenter ville bortfalde inden det sjette Patentaar og at de Patenter, som holdes i Live for et længere Tidsrum, ville have saa megen økonomisk Værdi, at netop de have særligt Krav paa ikke længere at kunne angribes.

En tilsvarende Bestemmelse findes i Forslaget til Forandring i den tyfste Patentlov.

Til § 25.

Da Patentet medfører et mod alle rettet Forbud mod Opfindelsens Brug, bør der ogsaa for alle og enhver være Afgang til at søge det kendt ugyldigt eller bortfaldet.

I Righed med hvad der gælder efter den norske og svenske Patentlov, er der her foreslaaet, at alle Søgemaal vedrørende Patentets Gyldighed eller Bortfalden skulle paafendes i første Instans af en og samme Domstol, nemlig Lands- Over- samt Hof- og Stadsretten. Paa Grund af Forholdene ville de fleste Søgemaal af denne Art af sig selv henhøre under denne Domstol, idet de udenlandske Patenthaveres Fuldmægtige som Regel ville være bosatte i Kjøbenhavn. Men det er formentlig rigtigt at fastslaa, at Søgemaalene altid skulle paafendes af denne Domstol. Under Behandlingen af disse Sager ville Domstolene kunne komme ind paa Spørgsmaal, som væsentlig afvige fra dem, der ellers foreligge til juridisk Afgørelse; skulde nu Patenthaverens tilfældige Børnething være afgørende for, ved hvilken Ret Sagen skulde anlægges, maatte der berygtes en Uensartethed i Afgørelserne, som vilde være uheldig baade for Patenthaveren og Sagsøgeren. Naar derimod alle disse Sager henvises til den nævnte kollegiale Ret, vil denne efterhaanden kunne erholde særlig

Indsigt og Erfaring paa dette Omraade, ligesom der hos den vil uddanne sig en Praksis i Sagernes Behandling, som vil være til Betryggelse for de interesserede Parter. En Følge af denne Bestemmelse bliver det, at naar den, der er sagsøgt for Indgreb i Patentet, vil gøre gældende, at Patentet er ugyldigt eller bortfaldet, og Sagen ikke verserer for Lands- Over- samt Hof- og Stadsretten, skal han kunne begære fornøden Udsættelse til at bringe Spørgsmaalet herom til Paafendelse for denne Ret, jfr. § 28.

Til § 26.

Medens det, for at nogen skal kunne idømmes Straf for Indgreb i Patentet, maa kræves, at han forsætlig har begaaet Indgrebet, gælder efter Forslaget det samme ikke med Hensyn til Kendelsen af Erstatning. Hvis Patenthaveren i hvert Tilfælde var nødt til at godtgøre, at Indgrebet var begaaet med Kundskab om hans bedre Ret, vilde Patentretten ofte blive praktisk illusorisk, i hvert Fald vilde den Beskyttelse, man tilsigter at yde den ved Erstatningsbestemmelsen, tabe væsentligt i Betydning. Forslagets herhenhørende Bestemmelse er overensstemmende med den norske Lov. I den nugældende tyfste Lov fordres det, at Retsbrudet skal være begaaet vidende, for at Erstatning kan idømmes, men denne Regel har ikke viist sig at yde Patenthaveren tilstrækkelig Beskyttelse, og man har derfor nu foreslaaet, at den tyfste Lov skal ændres derhen, at ogsaa det af grov Uagtsomhed begaaede Retsbrud forpligter til Erstatning.

Man har ikke anset det rigtigt at foreslaa, at de ulovligt indførte, forfærdigede, faldholdte eller benyttede Genstande skulle ved Dom kunne konfiskeres, idet Følgen heraf vilde være, at Patentindgrebet blev rammet paa højst ulige Maade; derimod har man, i Righed med, hvad der er Tilfældet efter den svenske Lov, foreskrevet, at de paagældende Genstande, saafremt den forurettede derom gør Paastand, ville være at udlevere ham mod Erlægelse af deres Værdi eller mod Afdrag i den ham tilkommende Erstatning.

Til § 27.

I flere fremmede Love findes Bestemmelser om en Forældelse af Søgemaal i Anledning af Indgreb i Patentet. En saadan Bestemmelse synes det ogsaa billigt at optage her. Ligesom Patenthaveren selv i Genhold til § 24 efter en vis Tids Forløb skal være sikret mod Søgemaal vedrørende Patentets Gyldighed, saaledes har ogsaa den, der handler uden Hensyn til Patentet, Krav paa, at

Sagen bringes frem imod ham inden en vis Frist. Spørgsmaalet, om der foreligger et Indgreb i Patentet, kan ofte være tvivlsomt, og Tredjemand har ikke noget Middel til at faae lovligt konstateret, om en Virksomhed, som han ønsker at paabegynde, staar i Strid med Patentet. Kan han ikke komme overens med Patenthaveren, er han henvist til at lade Virksomheden falde eller at udføre den under Risiko af at paataage sig Lovens Følger; gør han det sidste, og Patenthaveren ikke i længere Tid strider ind imod ham, bør han være ansvarlig; han kan blive tilstræffelig følelig ramt ved at blive nødt til fremtidig at standse Virksomheden. Fristen for Baatale af Indgrebet til Straf og Erstatning er sat til 3 Aar efter at det er kommet til Udførelse.

Til § 29.

De her foreslaaede Bestemmelser vedrørende de Patenter, som ere meddelte forinden Lovens Ikrafttræden, samt de Patentansøgninger, som ikke have fundet deres endelige Afgørelse, forinden dette Tidspunkt, behøve formentlig ingen nærmere Begrundelse. Kun skal bemærkes, at da der efter de nugældende Regler betales et Gebyr af 34 Kr. for Patentets Meddelelse, er det anset rimeligt, at de Patenthavere, der erholde Patentet omhytted, fritages for at betale den Afgift paa Tilsammen 30 Kr., som ellers bliver at betale, inden et Patent efter Loven udsædtes, hvorimod der maa erlægges den senere Aars-afgift, beregnet efter det ældre Patents Udsædelsesdag.

Til § 30.

Som det fremgaar af Motiverne til det Rigsdagen i 1884—85 forelagte Forslag til Lov om Beskyttelse for Varemærker, hvilket Forslag er emaneret som Lov under 11te April 1890, er der ved Affattelsen af samme taget Hensyn til, at Danmark skal sættes i Stand til at indtræde i den internationale Union til Beskyttelse for den industrielle Ejendomsret, som er indgaaet i Paris i 1883 og som omfatter en stor Del Stater, bl. a. nu ogsaa Norge og Sverige. Vignende Bestemmelser bør formentlig ikke sættes i denne Lov. Unionen fordrer for det første, at Undersaatterne af ethvert af Landene skulle i alle de andre Unionslande nyde samme Adgang til Beskyttelse for Opfindelser, som i vedkommende Land er hjemlet dets egne Undersaatter. Denne Fordring medfører imidlertid ikke nogen særlig Bestemmelse i denne Lov, da der i § 1 er givet Udlændinge samme Adgang som Indlændinge til at erholde Patent. Paa følgende 2 Punkter medføre derimod de for Unionen gældende Be-

stemmelser særlige Regler i Loven. Unionslandene ere forpligtede til at yde en midlertidig Beskyttelse for Opfindelser, som fremsættes paa internationale Udstillinger i ethvert af Landene, naar Udstillingen er anerkendt af vedkommende Lands Regering; dette kommer altsaa eventuelt til Anvendelse paa Udstillinger saavel her i Landet som i andre Unionslande. Dernæst kræves det, at den, som i et af Landene har indgivet Ansøgning om Patent, skal indenfor et vist Tidsrum nyde Fortrinsret til at indgive lignende Ansøgning i ethvert af de andre Lande, saaledes at saadan Ansøgning ikke bliver paavirket af Omstændigheder, der indtræffe i dette Tidsrum, nemlig derved, at der indgives Ansøgning om Patent paa samme Opfindelse af en anden eller at Opfindelsen taber sin Nyhed. De fornødne Bestemmelser til Tilfredsstillelse af disse to Fordringer ere optagne her. Med Hensyn til Opfindelser, som fremsættes paa Udstillinger her i Landet, maa den af Unionen krævede særegne Beskyttelse selvfølgelig ydes direkte ved Loven, medens det iøvrigt bliver ved kongelig Anordning at bestemme, paa hvilke Lande disse Bestemmelser skulle komme til Anvendelse.

Særvotum af Fr. Wolff: Jeg maa paa det bestemteste fraraade, at det paalægges Patentkommissionen at undersøge, om den Opfindelse, hvorpaa der søges Patent, er ny, og jeg skal som Følge heraf foreslaa en Forandring af alle de hertil sigtende Bestemmelser i Forslaget. Det erkendes af Alle og udtales endog udtrykkeligt i Motiverne, at en udtømmende Undersøgelse af Patentets Nyhed er umulig, at der altsaa ikke kan opnaas Sikkerhed for, at det er en ny Opfindelse, der foreligger. Naar det dog foreslaas, at en Undersøgelse skal finde Sted af Patentkommissionen, saaledes at denne altsaa ved at meddele Patentet paasætter dette sit Stempel som ny Opfindelse, motiveres dette derved, at en saadan Forundersøgelse skulde stemme saavel med Opfinderens som med Publikums Tarv. At dette skulde være Tilfældet, kan imidlertid ikke erkendes. Opfinderen kan ikke med Rimelighed stille noget Krav om at faa sin Opfindelses Nyhed konstateret eller undersøgt af nogen Autoritet; det bliver hans egen Sag at komme paa det Rene med, om han virkelig har opfundet Noget, og hertil har han som Specialist den letteste Adgang; han er ligesaa lidt tjent med, at der ved Undersøgelsen gives hans Opfindelse Karakteren af ny, naar den i Virkeligheden ikke er det. Dertil vil han herved let udsættes for betydelige Tab. Ved Undersøgelsen, der foretages af den Au-

toritet, der formodes at sidde inde med den største Viden paa dette Omraade, bestyrkes Opfinderen i sin — i Reglen i Forvejen stærke — Tro paa, at han har gjort en betydelig ny Opfindelse, hvorved det kan bevirkes, at han offrer sin hele Formue og sætter hele sin Velsærd ind paa et Patent, der senere viser sig ugyldigt. Vil man her til indvende, at Opfindere maa finde sig i saadanne Resultater, som maa tilskrives dem selv, vil dette dog ikke kunne gøres gældende overfor den Tredjemand, der af Opfinderen har købt Patentet i Tillid til det af den forordnede Patentkommission paa samme satte Stempel som ny Opfindelse.

Overfor Publikum ses Fordelene ved Forundersøgelse ikke heller at være de overveieende; netop det, at Patentet efter denne Undersøgelse fremtræder med en vis Autoritet — som i Motiverne udtalt — er til Skade for Publikum, thi dette vil være tilbøjeligt til at overvurdere denne Autoritet og anse Patentet for uangribeligt, hvilket selvfølgelig kan hæmme Individets Handelfrihed og lægge Baand paa Industrien.

Naar det anføres, at Bevidstheden om den sagkyndige Prøvelse vil holde mange ubegrundede Patentansøgninger tilbage, tror jeg ikke, at dette er saa. Dette sker derimod ved Fordring af Betaling af Gebyr; koster det ikke noget særligt at saa Prøvelsen og gøre Kommissionen forgæves Ulejlighed, vil Ingen af den Grund betænke sig paa at indlevere Ansøgning, tvertimod kan den, der ikke bryder sig om at offere det foreløbige lille Gebyr, let tænkes at ville lade Kommissionen undersøge, om hans Opfindelse er ny, fremfor med større Bekostning at foretage denne Undersøgelse selv eller ved Andre.

At det industrielle Liv skulde blive besværet med mangfoldige Patenter, som ellers kunde undgaas, holder heller næppe Stik, naar Forslagets § 17 vedtages, thi derved dannes en tilstrækkelig Modvægt herimod. Det kan kun anses heldigt for det industrielle Liv, at der fremkommer saa mange Patenter som muligt; de værdiløse ville bortfalde af sig selv.

Medens det saaledes ikke ses, at de til Forsvar for Forundersøgelsen anførte Grunde have nogen Bægt, turde der derimod være overvejende Grunde, der tale imod den. Som den vigtigste af disse tør nævnes den, at Undersøgelsen ubetinget er illusorisk og derfor gør mere Skade end Gavn, ligesom det synes uforenelig med Patentkommissionens Anseelse i det almindelige Omdømme, at dens Skøn idelig vil blive omstødt af Domstolene. Den efter de øvrige Bestemmelser i det foreslåede Forslag vægtigste Indvending mod Un-

dersøgelse om Opfindelsens Nyhed forekommer det mig at være, at en saadan Undersøgelse er fuldstændig unødvendig, og at der ikke synes Spor af Grund til at paalægge Patentkommissionen den som Pligt med de deraf følgende uheldige Resultater. Efter det foreliggende Forslags § 17 staar det jo enhver frit for at fremkomme med Indsigelser mod Patentets Meddelelse, derunder indbefattet navnlig saadanne, der gaa ud paa, at Opfindelsen ikke er ny, og disse Indsigelser skulle efter § 18 paakendes af Kommissionen. Naar disse Paragrafer bibeholdes og vedtages, vil der være tilstrækkelig Sikkerhed for, at væsentligst kun det Nye kommer frem. Foraaavidt man har ment det unaturligt og lidet stemmende med Kommissionens Værdighed, om denne skulde være indskrænket til at tage de Indsigelser under Paatjendelse, som ere fremkomne af Tredjemand, men være udelukket fra at tage Hensyn til Omstændigheder, som ikke vare fremdragne paa denne Maade, men iøvrigt iøjnesaldende eller Patentkommissionen bekendte, skal der henvises til, at Patentkommissionens enkelte Medlemmer have det i deres Magt i Henhold til § 17 at foranledige fremst at Tredjemand de Bemærkninger og Indsigelser, som de kunne gjøre med Hensyn til det Nye ved Opfindelsen, men dernæst tør det fremhæves, at Kommissionens Værdighed formentlig lider langt større Skaar ved, at den efter en nøjagtig Undersøgelse giver Patent paa Noget som ny Opfindelse, og det senere viser sig, at dens Undersøgelse har været mangelfuld og urigtig.

Som et væsentligt Gode ved Indførelsen af Forundersøgelsen anføres det, at vor Lovgivning vil blive overensstemmende med Patentlovene i Naborigerne, Sverige, Norge og Tyskland, idet disse Lande — foruden Rusland og Nordamerika — følge dette System. Herved er at bemærke, at der i Amerika, som har den største Erfaring i disse Sager, hvor der findes en talrig, uafhængig Stab af Undersøgere, 3 Indsigelsesinstanser, har reist sig en saa stærk Opposition mod Undersøgelsen af Opfindelsens Nyhed ved selve Patentkommissionen, at dette Princip rimeligvis i en nær Fremtid vil blive fraveget, og at der ligeledes i Tyskland har hævet sig mange og vægtige Stemmer imod Systemet — se saaledes Udtalelser i „Patentanwalt“ fra April d. A. Det er saaledes ikke usandsynligt, at Principet inden alt for lang Tid vil blive fraveget i de saa Lande, hvor det nu hersker. Alle andre Lande i og udenfor Europa følge det modsatte Princip, saaledes navnlig baade England og Frankrig, og der er derfor næppe nogen Grund til i

dette Punkt at lade vore Naborigers Love afgive Rettesnoren.

Hvad de praktiske Resultater angaar, har jeg under min ca. 20aarige Bestaetigelse med Patentsager haft Lejlighed til at se, at den Undersøgelse, der finder Sted, er aldeles illusorisk til at forhindre Patents Meddelelse paa Opfindelser, der ikke ere nye. Endskønt Patentamtet i Tyskland ikke alene har et betydeligt Materiale i det overordentlig store tekniske Bibliotek, men ogsaa disponerer over et meget stort Antal Undersøgere, kunde jeg anføre flere Eksempler paa det illusoriske ved Patentamtets Undersøgelse, men skal kun fra min Praksis anføre følgende Tilfælde. Et Patent ansøgte for en dansk Mønd samtidig i Tyskland, Sverige og Norge. I Tyskland meddeltes Patentet uden Indsigelse, endog usædvanlig hurtigt; i Sverige blev det nægtet som ikke værende en ny Opfindelse under Henviisning til et tysk Patent, hvilket imidlertid ved nærmere Undersøgelse viste sig kun at være tilnærmelsesvis lignende, hvorfor ogsaa efter nye Oplysningers Meddelelse Patentet blev meddelt for Sverige. For Norges Vedkommende henvises til et andet lignende tysk Patent, men ogsaa her lykkedes det at opnaa Patent efter Paavisning af, at det omhandlede tyske dog afveg fra det ansøgte. Opfinderen maatte nu efter Undersøgelsen i de 3 Lande anse sig saa godt som sikker paa, at hans Patent var aldeles gyldigt, og det viste sig ogsaa, at der straks var Liebhaveere til at afkøbe ham det. Køberen vilde imidlertid være yderligere sikker i sin Sag og lod paa egen Bekostning foretage Undersøgelse af de i Tyskland udtagne Patenter, hvorved det viste sig, at den nu patenterede Konstruktion ca. 2 Aar forud var patenteret for en anden i Tyskland, saa at det nye Patent altjaa var aldeles værdiløst i alle 3 Lande.

Ved Udtagelse af Patenter i de Lande, hvor Undersøgelse finder Sted, har det derhos ofte vist sig, at Patent paa samme Opfindelse tilstaaes i det ene Land men nægtes i det andet, endskønt Lovenes Forskrifter ere ens, hvoraf tilstrækkeligt fremgaar Undersøgelsens Utilstrækkelighed og Unytte.

Under de nuværende Forhold her i Landet, hvor Undersøgelsen efter Bevillingens Ordlyd kun behøver at gaa ud paa, om Opfindelsen tidligere er bragt til Udførelse her i Landet, og hvor denne foretages for hvert enkelt Tilfælde af en i de specielle Forhold særlig kyndig Autoritet, bestaaende den samme

Person i den samme Klasse af Opfindelser, findes der forholdsvis ikke saa Patenter tilstaaede, uagtet deres Genstand tidligere har været bragt til Udførelse her i Riget, for ikke at tale om, at der med et forholdsvis kort Mellemrum er bevilget Patent paa den samme Genstand.

Efter det Anførte tør jeg paastaa, at der ved den tilsigtede Bestemmelse om en Undersøgelse af Opfindelsens Nyhed kun vil opnaas, at Patentkommissionen paabyrdes med et den som Pligt paalagt Arbejde, som ikke kan udføres paa en fyldestgørende Maade, og vil medføre Ulemper ved det officielle Præg og den moraliske Garanti, der gives Patentet som ny Opfindelse, medens ganske det samme kan opnaas alene ved Bestemmelsen om Patentbegæringens Fremlæggesse med Ret for Enhver til at fremsætte Indsigelser, uden at de uheldige Følger fremkomme.

I Henhold til det Foranstaaende tillader jeg mig at foreslaa, at Forslag til Lov om Patenter undergaar følgende Forandringer:

§ 14 affattes Begyndelsen saaledes — idet første Linie udgaar —

„Naar Ansøgningen er indleveret, undersøger Patentkommissionen, om Ansøgningen angaar en Opfindelse, der efter Beretnelserne i § 1 ikke kan gøres til Genstand for Patentet, og om Ansøgningen fyldestgør Forskrifterne i §§ 11, 12 og 13.

§ 15 udgaar.

§ 16 bliver § 15 og indledes saaledes:

„Er der ved den i § 14 omhandlede Undersøgelse Intet fundet at erindre imod Meddelelsen af Patentet, udsteder Patentkommissionen . . .“

Som Følge heraf udgaar da Linie 1, og Begyndelsen af Linie 2 i Forslagets § 16.

§ 18, der bliver § 17, affattes saaledes:

Naar den i foregaaende Paragraf omhandlede Frist er udløben, afgør Patentkommissionen paa Grundlag af de ved Indsigelserne, hvorunder ogsaa saadanne, der gaa ud paa, at Opfindelsen ikke er ny, fremkomne Oplysninger, om Ansøgeren skal anses berettiget til at erholde det ansøgte Patent eller om Ansøgningen skal afslaaes.

Kommissionen fatter sin Beslutning inden 16 Uger efter Bekendtgørelsen. Kommissionen er berettiget til at indhente Erklæring fra Myndigheder og Andre, der maatte have særlig Sagkundskab angaaende den paagældende Opfindelse.

Forslag til Lov

om

Patenter.

I.

§ 1.

Patent meddeles saavel Indlændinge som Udlændinge paa nye Opfindelser, der ere stiftede til at udnyttes i Industrien, og hvis Udøvelse ikke strider mod Lov, Sædelighed eller offentlig Orden.

Patent meddeles dog ikke paa Opfindelser, der bestaa i nye Lægemidler, Nærings- eller Nydelsesmidler eller Produkter, der fremstilles ad kemisk Veie, men derimod vel paa Opfindelser, der bestaa i nye Fremgangsmaader eller Apparater til Fremstilling af de nævnte Genstande.

§ 2.

Retten til at erholde Patent tilkommer alene Opfinderen eller den, til hvem hans Ret lovlig er overgaaet.

Søge flere Patent paa samme eller væsentlig samme Opfindelse, skal den, som først har indgivet Ansøgning, være fortrinsberettiget til at erholde Patent.

§ 3.

En Opfindelse anses ikke som ny, naar den paa den Tid, da Ansøgning om Patent indgives, allerede er bleven saaledes bestreven i almindelig tilgængeligt trykt Skrift eller her i Landet er bleven bragt saa aabenlyst i Anvendelse, at Sagkyndige ved de derigennem vundne Oplysninger ere i Stand til at udøve Opfindelsen.

§ 4.

Patent meddeles for et Tidsrum af 15 Aar, som regnes fra Ansøgningens Indlevering (jfr. § 14).

En Patenthaver, der vil erhverve Patent paa en af ham opfundet Forandring ved den i hans Patent omhandlede Opfindelse, kan paa den nævnte Forandring søge et Tillægspatent (jfr. § 5), hvilket udløber sammen med Hovedpatentet.

Vil nogen erhverve Patent paa en af ham opfundet Forandring ved en Opfindelse, hvorpaa en anden har Patent, kan et saadant Patent (Afhængigheds-Patent) meddeles ham, saafremt den angivne Forandring er saa væsentlig, at den i og for sig kan anses som en Opfindelse. Afhængigheds-Patentet skal indeholde en udtrykkelig Henvi-
sning

til det paa Hovedopfindelsen meddelte Patent med tilføjet Bemærkning om, at Afhængigheds-Patentet ikke hjemler Indehaveren nogen Ret til Udvøelse af Hovedopfindelsen. Afhængigheds-Patent kan ogsaa, men kun under de anførte Villkaar, meddeles en Patent-haver paa en af ham opfundet Forandring ved den i hans Patent omhandlede Opfindelse.

§ 5.

Ved Indleveringen af enhver Ansøgning om Patent erlægges til Patentkommissionen 20 Kr. som Afgift for Sagens Behandling.

Forinden Meddelelsen af et Patent erlægges en Afgift af 10 Kr. Er denne Afgift ikke erlagt inden Forløbet af 3 Uger, efter at Patentkommissionen har underrettet Ansøgeren om, at Patent kan meddeles, anses Ansøgningen som tilbagetaget.

I Tilfælde af, at en Ansøger godtgør at være trængende, kan Patentkommissionen frasælbe Fordringen om Erlæggelsen af de ovennævnte to Afgifter.

For ethvert Patent, med Undtagelse af Tillægspatenter, erlægges fra Begyndelsen af det tredje Aar en aarlig Afgift, der for det tredje Aar udgjør 20 Kr. og derefter for hvert følgende Aar stiger med 5 Kr., indtil den for det femtende Aar udgjør 80 Kr. Den aarlige Afgift skal erlægges inden Begyndelsen af vedkommende Patentaar; er dette ikke sket, har Patenthaveren endnu i 3 Maaneder Udgang til at erlægge Afgifter, der i saa Tilfælde forhøjes med en Femtedel; er Afgiften ikke erlagt inden 3 Maaneder efter Patentaarets Begyndelse, bortfalder Patentet. De aarlige Afgifter kunne forudbetales for flere Aar; giver Patenthaveren derefter Afkald paa Patentet, erholder han de ikke forfaldne Aarsafgifter tilbagebetalte.

Er den aarlige Afgift ikke erlagt inden Patentaarets Begyndelse, skal Patentkommissionen, dog uden Ansvar, snarest underrette Patenthaveren derom ved anbefalet Brev.

§ 6.

Uden Patenthaverens Samtykke maa ingen i Erhvervs Djemed enten anvende den patenterede Fremgangsmaade eller forfærdige den patenterede Genstand; endvidere maa ingen indføre i Erhvervs Djemed fra Udlandet eller falhlode eller drive Handel med den patenterede Genstand eller den ved den patenterede Fremgangsmaade fremstillede Genstand; endelig maa ingen i Erhvervs Djemed benytte den patenterede Genstand eller den ved den patenterede Fremgangsmaade fremstillede Genstand, medmindre Patenthaveren har bragt Genstanden i Handelen til Kops for enhver.

Dog kunne patenterede Genstande, der ere Tilbehør til fremmede Skibe, Jærnbanevogne eller andre Befordringsmidler, som kun midlertidig opholde sig paa dansk Territorium, benyttes under saadant Ophold uden Patenthaverens Samtykke.

§ 7.

Et Patent kan ikke gøres gældende overfor den, som paa den Tid, da Ansøgningen blev indleveret, her i Landet har taget Opfindelsen i Brug eller truffet de væsentlige Foranstaltninger, som hertil ere fornødne.

§ 8.

Naar Almenvellet kræver det, kan Regeringen bestemme, at en patenteret Opfindelse uden Patenthaverens Samtykke skal kunne bruges af Staten, eller at Patentet skal bortfalde, saaledes at Opfindelsen bliver til almindelig Brug, i begge Tilfælde imod fuldstændig Erstatning til Patenthaveren, hvilken Erstatning udredes af det Offentlige og i Mangel af mindelig Overenskomst fastsættes ved Skøn af Patentkommissionen.

Endvidere skal vedkommende Regerings-Myndighed, der i Hærens eller Flaadens Interesse søger Patent, være berettiget til at fordrø, at den i §§ 16—22 omhandlede Offentliggørelse vedrørende Patentet ikke finder Sted.

II.

§ 9.

Afgørelsen af Ansøgninger om Patent henlægges under en Patentkommission, som har Sæde i Kjøbenhavn og bestaar af mindst 8 Medlemmer. Formanden, der har fast Ansættelse, befittes af Kongen, de øvrige Medlemmer udnævnes af Indenrigsministeren for et Tidsrum af 5 Aar. Et af Medlemmerne skal være i Besiddelse af de Egenstaber, der udkræves til at være Medlem af Landets Overdomstole; Kommissionens andre Medlemmer skulle besidde de fornødne tekniske Kundstaber. Naar den enkelte Sags Bestaaffenhed gør det ønskeligt, kan Patentkommissionen tilkalde andre Sagkyndige til at deltage i Sagens Afgørelse. Kommissionens Afgørelser udfærdiges skriftlig, ledsagede af Grunde.

Kommissionens Formand lønnes med 4,000 Kr. aarlig, der for hver 5 Aars Tjeneste forhøjes med 400 Kr. aarlig, dog at Lønnen ikke kan overstige 5,600 Kr. aarlig. Kommissionens øvrige Medlemmer tillægges der aarlige Honorarer; de fornødne Beløb faa vel hertil som til Medhjælp og Kontorhold for Kommissionen fastsættes ved de aarlige Finanslove.

§ 10.

Patentkommissionens Medlemmer maa ikke her i Landet enten selv eller gennem andre udtage Patent paa nogen Opfindelse eller optræde som andres Fuldmægtig i Patentfager.

Naar et Medlem staar i et saadant Forhold til Parterne i en Patentsag, at han som Dommer skulde vige sit Sæde, maa han ikke deltage i Sagens Afgørelse.

§ 11.

Den, der agter at ansøge om Patent paa en Opfindelse, har til Patentkommissionen at indlevere:

1. en til Kommissionen stilet Ansøgning om Patent i to Eksemplarer;
2. Beskrivelse af Opfindelsen i to Eksemplarer.
3. naar det til Forstaaelse af Beskrivelsen er nødvendigt, endvidere Tegning, ligeledes i to Eksemplarer, samt efter Omstændighederne tillige Model, Prove m. v.

§ 12.

Ansøgningen, der skrives paa ustemplet Papir, skal indeholde Oplysning om Ansøgerens Navn, Stilling og Bopæl samt angive Opfindelsen, saaledes som denne ønskes benævnet i Patentet. I Ansøgningen skal Ansøgeren enten erklære sig selv som Opfinder eller angive, hvem Opfinderen er; i sidste Fald skal Ansøgeren godtgøre, at Opfinderens Ret lovlig er overgaaet til ham, idet de fornødne Bevisligheder vedlægges Ansøgningen.

Beskrivelsen skal være saa tydelig og fuldstændig, at Sagkyndige derefter kunne udføre eller anvende Opfindelsen. Beskrivelsen skal slutte med en bestemt Angivelse af det, som Ansøgeren anser for at være nyt og som han derfor søger beskyttet ved Patent. Tegningerne skulle være tydelige og holdbare og vise samtlige i Beskrivelsen omhandlede Enkeltheder, hvilke i Beskrivelse og Tegning skulle være betegnede med overensstemmende Bogstaver eller Tal.

Ansøgningen og dens Bilag skulle være affattede i det danske Sprog.

Bil Rogen søge Patent paa flere Opfindelser, kan Patentkommissionen fordre, at han for hver Opfindelse indgiver særskilt Ansøgning.

§ 13.

Har Ansøgeren ikke Bopæl her i Landet, skal Ansøgningen være ledsaget af Ansøgerens Erklæring om, at en her i Landet boende Fuldmægtig skal repræsentere ham i alle Patentet vedrørende Anliggender og saaledes navnlig paa hans Vegne modtage de Søgemaal, som i Henhold til nærværende Lov maatte rejses imod ham; den nævnte Erklæring skal være forsynet med Fuldmægtigens Paategning om, at han vedtager Fuldmagten.

§ 14.

Naar Ansøgningen er indleveret, undersøger Patentkommissionen, om Ansøgningen fyldestgør Forstrifterne i §§ 11, 12 og 13. Finder Kommissionen, at Ansøgningen i den omhandlede Henseende lider af Mangler, underretter Kommissionen Ansøgeren herom, idet Kommissionen ansætter en passende Frist, inden hvilken Manglerne skulle være afhjulpne; Kommissionen bestemmer tillige under Hensyn til Manglernes Bestaenhed, om Ansøgningen, naar Manglerne ere afhjulpne, vedblivende skal betragtes som indleveret paa den oprindelige Indleveringsdag, eller om Ansøgningen først vil være at betragte som indleveret paa den Dag, da den indleveres i tilfredsstillende Stand.

Undlader Ansøgeren at afhjælpe Manglerne inden den af Patentkommissionen fastsatte og efter Omstændighederne forlængede Frist, afviser Patentkommissionen Ansøgningen.

§ 15.

Finder Patentkommissionen, at den i Ansøgningen omhandlede Opfindelse efter Bestemmelserne i § 1 ikke kan gøres til Genstand for Patent, eller at det er vitterligt, at den i Ansøgningen angivne Opfinder ikke er Opfinder eller at Opfindelsen ikke er ny, jfr. §§ 2 og 3, kan Patentkommissionen straks afflaa Ansøgningen.

§ 16.

Fyldestgør Ansøgningen Forstrifterne i §§ 11, 12 og 13 og Ansøgningen ikke afflaas efter § 15, udsteder Patentkommissionen offentlig Bekendtgørelse om Ansøgningen med Angivelse af Ansøgerens Navn, Stilling og Bopæl samt Opfindelsens Benævnelse. Samtidig hermed fremlægges Ansøgningen med Bilag hos Patentkommissionen til almindelig Eftersyn.

Bekendtgørelsen og Fremlæggelsen kan, naar Begæring derom er fremsat i Ansøgningen, udsættes indtil 3 Maaneder, efter at Patentkommissionen har underrettet Ansøgeren om, at Bekendtgørelsen kan finde Sted.

§ 17.

I Løbet af 8 Uger efter Bekendtgørelsen staar det enhver frit for til Patentkommissionen at fremkomme med Indsigelse mod Patentets Meddelelse; Indsigelsen skal fremsættes skriftlig og ledsages af Begrundelse. Over de fremkomne Indsigelser gives der Ansøgeren Lejlighed til at erklære sig.

§ 18.

Naar den i foregaaende Paragraf omhandlede Frist er udløben, afgør Patentkommissionen paa Grundlag af de ved Indsigelserne fremkomne eller af Kommissionen selv tilvejebragte Oplysninger, om Ansøgeren skal anses berettiget til at erholde det ansøgte Patent, eller om Ansøgningen skal afflaas.

Efter at Bekendtgørelsen har fundet Sted, er Kommissionen berettiget til at indhente Erklæring fra Myndigheder, der maatte have særlig Sagkundskab angaaende den paa gældende Opfindelse.

Kommissionen fattet sin Beslutning inden 16 Uger efter Bekendtgørelsen.

§ 19.

Naar Patentkommissionens Afgørelse efter §§ 15 eller 18 Ansøgeren imod, og mener han den bygget paa urigtige Forudsætninger, kan han forlange Sagen taget under fornyet Behandling af Patentkommissionen, naar han inden 6 Uger, efter at Kommissionen har underrettet ham om Afgørelsen, til denne indgiver Begæring derom, ledsaget af nærmere Forklaring.

Den Afgørelse, Patentkommissionen herefter træffer, kan Ansøgeren, naar han inden 4 Uger, efter at Patentkommissionen har underrettet ham om samme, indgive Begæring til Indenrigsministeren, forlange undergivet Prøvelse af en særlig Kommission, bestaaende af 1 Formand og 4 andre, under Hensyn til den paagældende Sags Beskaffenhed, af Indenrigsministeren udnævnte Medlemmer. Samtidig med Begæringen har Ansøgeren at indbetale et Gebyr af 100 Kr., der tilbagetales ham, saafremt Patentkommissionens Afgørelse ikke stadfæstes.

§ 20.

Er der i Henhold til §§ 18 eller 19 truffet Afgørelse om, at Patent kan meddeles, underretter Patentkommissionen Ansøgeren herom med Tilføjende, at den i § 5 foreskrevne Afgift af 10 Kr. vil være at indbetale inden den sammesteds foreskrevne Frist. Naar Afgiften inden Fristens Udløb er betalt, udfærdiger Patentkommissionen Patentet, der maa indeholde Angivelse af, fra hvilken Dag dets Varighed bliver at regne, samt naar og med hvilke Beløb de aarlige Afgifter for Patentet forfalde.

Snarest muligt efter Patentets Udfærdigelse udsteder Patentkommissionen en Bekendtgørelse herom.

Naar Bekendtgørelse om en Ansøgning i Henhold til § 16 har fundet Sted, og Ansøgningen derefter tages tilbage eller afflaas samt i sidst nævnte Fald den i § 19 satte Frist for Indgivelse af Begæring om Afgørelsens yderligere Prøvelse er udløben, uden at saadan Begæring er fremkommen, udstedes herom Bekendtgørelse af Patentkommissionen.

§ 21.

Over samtlige udfærdigede Patenter skal der af Patentkommissionen føres et Register, der udviser ethvert Patents Genstand, Udstedelsesdagen og den Dag, fra hvilken dets Varighed regnes, samt Patenthaverens og eventuelt hans Fuldmægtigs Navn, Stilling og Bopæl.

Naar et Patent udløber, bortfalder eller kendes helt eller delvist ugyldigt, anmærkes dette i Patentregistret og bekendtgøres af Patentkommissionen.

Naar Anmeldelse af Overdragelse af Patent eller Forandring af Fuldmægtig indkommer til Patentkommissionen, ledsaget af de fornødne Bevisligheder, finder ligeledes herom Anmærkning i Registret og Bekendtgørelse Sted. Saa længe saadan Anmeldelse ikke er sket, kunne Søgmaal vedrørende Patentet anlægges mod den tidligere Patenthaver eller Fuldmægtig, ligesom den i § 5, sidste Stykke, foreskrevne Meddelelse fra Patentkommissionen bliver at rette til disse.

Enhver har Adgang til at gøre sig bekendt saavel med Patentregistret som med de Ansøgninger og Beskrivelser m. v., som henhøre til udfærdigede Patenter.

§ 22.

De fra Patentkommissionen udgaaende Bekendtgørelser finde Sted dels i Berlingske Tidende dels i en af Kommissionen udgiven Tidende. I sidstnævnte Tidende offentliggøres tillige efterhaanden en nærmere Beskrivelse af de meddelte Patenter.

III.

§ 23.

Et Patent bortfalder:

1. naar den i § 5 foreskrevne aarlige Afgift ikke er erlagt inden den sammesteds foreskrevne Frist;
2. naar Patenthaveren tager Bopæl udenfor Riget eller Patentet overdrages til nogen, som har Bopæl udenfor Riget, og der ikke inden 6 Uger derefter til Patentkommissionen indsendes saadan Erklæring om Fuldmægtig som i § 13 foreskrevet;
3. naar den af Patenthaveren for Patentkommissionen opgivne Fuldmægtig ikke længer vil eller kan varetage Hvervet som Fuldmægtig, og Patenthaveren, efter at være varslat ved en af Patentkommissionen udstedt Befendtgørelse, ikke inden en af Kommissionen fastsat Frist indsender Erklæring om ny Fuldmægtig.

Endvidere kan det ved Dom bestemmes, at et Patent skal anses som bortfaldet naar Patenthaveren ikke inden 3 Aar efter Patentets Udfærdigelse har udøvet Opfindelsen her i Landet. Denne Frist skal Patentkommissionen dog paa Ansøgning af Patenthaveren kunne forlænge, naar det godtgøres, at Omstændigheder, der ikke kunne tilregnes Patenthaveren, have hindret Udøvelsen.

§ 24.

Et Patent kan ved Dom kendes helt eller delvist ugyldigt, naar det efter Bestemmelserne i §§ 1, 2 og 3 enten aldeles ikke eller kun i mindre Omfang burde have været meddelt. Sag herom kan dog kun rejses indenfor et Tidsrum af 5 Aar efter Patentets Udfærdigelse eller, saafremt den i § 23 satte Frist for Opfindelsens Udøvelse er forlænget, da inden 2 Aar efter Udløbet af den forlængede Frist.

§ 25.

Søgsmaal, hvorved et Patent paaستاas kendt bortfaldet eller ugyldigt (jfr. § 23, sidste Stykke, og § 24), kunne anlægges af enhver. Saadanne Søgsmaal anlægges ved den fgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn.

Udfkrift af enhver Dom, ved hvilken et Patent er kendt bortfaldet eller ugyldigt, bliver af Retten at indsende til Patentkommissionen.

IV.

§ 26.

Den, der har gjort Indgreb i de ved et Patent hjemlede Rettigheder (§ 6), er pligtig at erstatte den forurettede al ham derved forvoldt Skade; de ulovligt indførte, forfærdigede, faltholdte eller benyttede Genstande skulle derhos, saafremt den forurettede derom gør Paastand, udleveres ham mod Erlæggelse af deres Værdi eller mod Afdrag i den ham tilkommende Erstatning. Har den paagældende forsætlig gjort Indgreb i Patentretten, straffes han med Bøder paa indtil 2,000 Kr. og i Gentagelsestilfælde med Bøder paa indtil 4,000 Kr. eller Fængsel.

Naar et Patent ved Dom er kendt bortfaldet ifølge § 23, kan ingen derefter idømmes Straf eller Erstatning for Indgreb i Patentretten, naar dette er begaaet efter Udløbet af den for Opfindelsens Udøvelse satte Frist.

§ 27.

Sager, i hvilke der nedlægges Paastand om Straf i Henhold til § 26, behandles som offentlige Politisager; Paatale finder kun Sted, for saa vidt det begæres af Patenthaveren.

Saa vel Straf som Erstatning efter denne Lov bortfalder, naar Indgrebet ikke paatales inden 3 Aar, efter at det er kommet til Udførelse.

§ 28.

Vil nogen, som er sagsøgt for Indgreb i Patentretten, opnaa Frifindelse derved, at Patentet kendes bortfaldet eller ugyldigt, jfr. § 23, sidste Stykke, og § 24, og Søgsmålet ikke er anlagt ved den kgl. Lands-Over- samt Hof- og Stadsret, skal der af vedkommende Ret paa Begæring gives ham den fornødne Udsættelse til herfor at erhverve Dom.

V.

§ 29.

Denne Lov finder ingen Anvendelse paa de Patenter, der ere meddelte efter de hidtil gældende Regler. Saa fremt et saadant Patent ved denne Lovs Ikrafttræden endnu er gældende, og der ikke efter Loven er noget til Hinder for at meddele Patent paa den paagældende Opfindelse, kan Patenthaveren dog, naar han inden 3 Aar efter Lovens Ikrafttræden indleverer Ansøgning til Patentkommissionen, begære sig Patent meddelt, paa hvilket Lovens Bestemmelser blive gældende. I dette Tilfælde bliver Spørgsmaalet om Opfindelsens Nyhed (§ 3) at afgøre efter Forholdet paa det Tidspunkt, da den oprindelige Ansøgning blev indleveret, og Patentets Varighed bliver at regne fra det ældre Patents Meddelelse; der erlægges ingen Afgift ved Ansøgningens Indlevering eller forinden Patentets Udfærdigelse, hvorimod der for Tiden efter Ansøgningens Indlevering bliver at erlægge Marsafgift ifølge § 5, der beregnes efter det ældre Patents Udsættelsesdag.

Ansøgninger om Patent, der ere indleverede, men ikke endelig afgjorte inden Lovens Ikrafttræden, blive at behandle og Patent eventuelt at meddele efter de hidtil gældende Regler, saafremt Ansøgeren ikke inden 14 Dage efter Lovens Ikrafttræden til Indenrigsministeren indgiver skriftlig Begæring om, at Lovens Bestemmelser maa komme til Anvendelse paa Ansøgningen, og samtidig indbetaler den i § 5 for Sagens Behandling foreskrevne Afgift af 20 Kr. I saa Fald bliver Spørgsmaalet om Opfindelsens Nyhed at afgøre efter Forholdet paa det Tidspunkt, da den oprindelige Ansøgning blev indleveret, hvilket Tidspunkt ogsaa bliver afgørende for Ansøgningens Forhold til andre Ansøgninger, hvorimod iøvrigt Ansøgningen betragtes som indleveret ved den nævnte Begæringens Indgivelse til Indenrigsministeren.

§ 30.

Naar en Opfindelse er fremstillet paa en international Udstilling her i Landet, der er anerkendt som saadan af Indenrigsministeren, skal Opfinderen være berettiget til, naar han indleverer Ansøgning til Patentkommissionen inden 6 Maaneder efter Opfindelsens Fremstilling paa Udstillingen, at erholde Patent uden Hensyn til, om Opfindelsen i Løbet af dette Tidsrum er bleven saaledes beskrevet eller bragt i Anvendelse, at den efter § 3 ikke længer kan anses som ny. Ved kongelig Anordning skal det kunne bestemmes, at det samme skal gælde med Hensyn til Opfindelser, som fremstilles paa internationale Udstillinger i en fremmed Stat, der ere anerkendte af vedkommende Stats Regering.

Endvidere skal der ved kongelig Anordning kunne bestemmes dels, at den Opfinder, der i en fremmed Stat har indleveret Ansøgning om Patent paa en Opfindelse, naar han inden 7 Maaneder derefter indleverer Ansøgning om Patent her i Landet paa den samme Opfindelse, skal være berettiget til at erholde saadant Patent uden Hensyn til, om Opfindelsen i Løbet af dette Tidsrum er bleven saaledes beskrevet eller bragt i Anvendelse, at

den efter § 3 ikke længer kan anses som ny, dels at den saaledes her i Landet indleverede Ansøgning i Forhold til andre Ansøgninger skal anses som indleveret samtidig med Ansøgningen i den fremmede Stat.

§ 31.

De nærmere Bestemmelser om Patentkommissionens Forretningsgang, Patenters Form og Indhold samt hvad der videre er fornødent til Lovens Gennemførelse, fastsættes af Indenrigsministeren.

§ 32.

Denne Lov træder i Kraft 2 Maaneder efter dens Bekendtgørelse i Lovtidenden.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Under 18de December 1888 blev der af Indenrigsministeriet nedsat en Kommission til Udarbejdelse af et Forslag til en Lov om Patenter. Fra denne Kommission har man modtaget Betænkning, indeholdende Forslag med tilhørende Bemærkninger, og da man har ment i det Hele at kunne slutte sig hertil, fremsættes foranstaaende Forslag, der kun paa følgende Punkter afviger fra Kommissionens:

Medens Forslagets § 6 efter Kommissionens Affattelse gaar ud paa, at ingen „i sin Bedrift“ eller „i Erhvervs Djemed“ maa enten forfærdige den patenterede Genstand eller anvende den patenterede Fremgangsmaade, den patenterede Genstand m. v., har man her kun benyttet Udtrykket „i Erhvervs Djemed“, hvilket man maa anse for baade tilstrækkeligt og hensigtsmæssigere.

Den Erstatning, som i Henhold til § 8 skal udredes af det Offentlige til Patenthaveren i Tilfælde af, at en patenteret Opfindelse i Almenvellets Interesse tages i Brug af Staten eller gives til almindelig Brug, har man foreslaaet fastsat, i Mangel af mindelig Overenskomst, ved Skøn af Patentkommissionen i Stedet for ved Skøn af uvillige, af Retten udnævnte Mænd, idet man maa anse Patentkommissionen, som selv

rummer omfattende teknisk Kundskab og som ifølge § 9 kan tilkalde andre Sagkyndige til enhver Sags Afgørelse, for fortrinnsvis skiftet til at skønne over Opfindelsens Betydning og Størrelsen af den Erstatning, der som Følge heraf vil være at yde.

Efter Forslaget ere Statens Myndigheder lige saa fuldt som de Private berettigede til at erhverve Patent paa en Opfindelse, naar denne fyldestgør Lovens Fordringer. Hærens og Flaadens Tarn kræver imidlertid yderligere, at der er Adgang for Staten til at erhverve Patent, saaledes at Opfindelsens Hemmelighed bibeholdes, og man har derfor tilføjet § 8 en Bestemmelse om, at vedkommende Regeringsmyndighed i et jaadant Tilfælde skal være berettiget til at jordre, at den ellers i Loven foreskrevne Offentliggørelse vedrørende Patentet ikke finder Sted.

Endelig har man forhøiet Minimumsantallet af Medlemmerne i Patentkommissionen fra 6 til 8, idet det maa anses nødvendigt, at to Teknikere, der særlig repræsenterer den militære Sagkundskab, saa Sæde i Kommissionen.

Med Hensyn til den nærmere Motivering af foranstaaende Forslags Bestemmelser skal man iøvrigt henvise til Kommissionsbetænkningen, som er tilstillet Rigsdagen.

